

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Влада – Радам!

№ 92 (2094) ♦ Субота, 22 травня 1999 року ♦ Ціна договірна

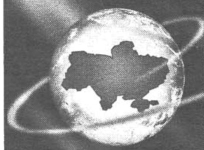
Цього тижня

Парламент за невиконання держбюджету-99 поставив «2» Кабміну, прийняв постанову про внесення до порядку денного питання про відповідальність уряду.

Схвалив у першому читанні проект Бюджетного кодексу, розроблений членами профільного комітету на чолі з Ю. Тимошенко, та прийняв Закон «Про Національний банк України».

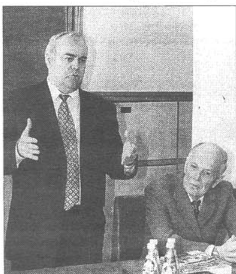
Призма часу

XX століття: українські акценти

8-9

Місце на ринку не випрошують, а виборюють

Як вийти з економічного провалля, в якому опинилася Україна? Чи є альтернатива нинішнім економічним реформам? На ці запитання пробує дати відповідь Національна програма відродження України, проект якої обговорювався вченими-економістами 20 травня на засіданні вченої ради Інституту економіки Національної академії наук.

На зустріч з науковцями прибули Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко, авторський колектив програми, наукові консультанти. У зацікавленій розмові взяли участь співробітники наукового закладу, Київського економічного університету, Київського університету харчових технологій, Аграрного університету, президент НАН Борис Патон.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Ми єднаємося Тарасовим словом

21 травня у Каневі на Чернечій-Тарасовій горі відкрилося міжнародне Шевченківське літературно-мистецьке свято в «Сім'ї вольній, новій», присвячене 185-річчю з дня народження Великого Кобзаря.

У відкритті свята взяли участь Голова Верховної Ради України О. Ткаченко, Прем'єр-міністр В. Пустовойтенко, віце-прем'єр-міністр В. Смолій, голова Національного банку В. Ющенко, письменники, поети, художники, громадськість Канева, делегації з усіх областей України. У дійстві взяли участь також посланці з Росії, Білорусі, Казахстану, Вірменії, США, Канади, Німеччини — всього з 14 країн світу. Приїхали люди, щоб вклонитися могилі видатного сина України.

(Закінчення на 2-й стор.).

Глобус

Саддам Хусейн має 12 двійників...

12

У номер

Турбота про спорт і спортсменів

Спортсмен, який думає не про змагання, а про те, де заробити, великих успіхів не досягне. У пересічного іноземця будь-яка країна часом асоціюється не з державними чиновниками, а насамперед з представниками «народної дипломатії», до яких належать і спортсмени.

Про це говорили на прес-конференції, присвяченій міжнародному турнірові з професіонального боксу, президент Федерації професіонального боксу України Михайло Зав'ялов, народний депутат України Станіслав Сафронов, мер Києва Олександр Омельченко.

Звісно, відсутність коштів — проблема серйозна. Проте знайти гроші можна, було б бажання. За словами Олександра Омельченка, фінансування спортивних закладів столиці є пріоритетом. Вільний час молодь має проводити у спортзалах, а не у підворіттях.

У столиці кожний чемпіон світу з будь-якого виду спорту отримує від міськдержадміністрації квартиру, продовжив Олександр Омельченко. Та й збірним надають неабияку підтримку.

Володимир СТРУТІН.

Під час прес-конференції.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Продовження теми життя Києва на 4—5-й сторінках.

БУЛЬБА!

Завтра на Хрещатику — урочиста карнавальна церемонія з нагоди відкриття першого міжнародного фестивалю «Київ травневий». На цьому фестивалі можна буде побачити традиційні зразки світового сценічного мистецтва (індійський театр танцю, бразильський карнавал, італійську комедію масок). Українську театральну традицію репрезентуватиме, звісно, козацька тема — опера Івана Небесного «Бульба» за Гоголем. Прем'єру призначено на завтра. Але сталося те, чого давно з священним трепетом очікувала вся постановочна група — в репетиційний процес втрутився сам Микола Васильович Гоголь, великий любитель всіляких несподіванок. Либонь, не без його участі актриса Наталя Половинка, котра грає прекрасну панночку-полячку, затрималась на іншому фестивалі, в Кракові. Отже, прем'єру ледь не перенесли! А все чому? А тому, що на першій репетиції Богдан Бенюк, беручись до ролі старого Бульби, висловив таку гіпотезу: "Я знаю, чому Тарас застрелив Андрія — йому самому сподобалася ця панночка!". (Якраз цей момент і зафіксовано нашим фотокореспондентом.) Що ж, мабуть, до автора ця зухвалість якось дійшла і він, як то кажуть, ужив заходів...

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Курінь

Яма, або Як стати популярним

13

1861 р. *Прах Тараса Шевченка перепоховано на Чернечій горі біля Канева.*

1917 р. *На І Українському Військовому з'їзді в Києві обрано Український Генеральний комітет на чолі з Симоном Петлюрою.*

1919 р. *Виступ прем'єр-міністра Речі Посполитої у Варшаві в сеймі з приводу війни з ЗУНР. Рішення сейму про те, що «Східна Галичина мусить творити невіддільну частину Польської держави».*

22.05

Шановний читачу!

Довіра й підтримка «Голосу України», а 200 тисяч передплатників — найкраще підтвердження, спонукають нас урізноманітнювати спілкування. З другого півріччя ми розпочинаємо окремий випуск номера газети на п'ятницю. Всі, хто вже передплатив «Голос України» на весь рік, а також передплатники п'ятничного випуску отримуватимуть газету щоп'ятниці на 24-х сторінках. Тут буде розширена телевізійна програма, матеріали про наше сьогодення в усьому розмаїтті: кримінал, сім'я, охорона здоров'я, юридична консультація. Ми ширше розповідатимемо про спорт, міжнародні події. Зокрема, друкуватимемо інтерв'ю з першими особами зарубіжних держав. У п'ятничному випуску будуть українські акценти світової історії, сторінка гумору, політика і ще багато чого цікавого.

Отож передплачуйте «Голос України» п'ятничний випуск. Передплатна вартість на 6 місяців — 6 гривень, 3 місяці — 3 гривні, 1 місяць — 1 гривня.

Індекси: український варіант — 35376; російський варіант — 35377.

Передплата-99

У номер

✔ Київ

Підходи однакові, враження хороші

Прем'єр-міністр Узбекистану Уткір Султанов зустрівся з першим заступником Голови Верховної Ради України Адамом Мартинюком. Сторони обговорили розвиток двосторонніх відносин і висловилися за поліпшення економічного співробітництва. Адам Мартинюк ознайомив прем'єра з політичною ситуацією в парламенті і країні, розповів про проблему з кримськими татарами. Він також наголосив, що Узбекистан — одна з небагатьох країн, чиї договори було ратифіковано без затримки.

Уткір Султанов зазначив, що між двома країнами є чимало спільних підходів і всі гілки влади України готові до взаєморозуміння і співробітництва. «Ми повеземо звідси дуже хороші враження», — заявив він наприкінці зустрічі.

Коли честь національної демократії вища за партійні амбіції

Партії національ-демократичної орієнтації продовжують переговори про висунення єдиного кандидата на президентських виборах. Про це заявили на спільній прес-конференції І. Білас (претендент від КУНу), Ю. Костенко, Г. Удовенко (лідери обох Рухів), А. Матвієнко (екс-голова НДП) та В. Пинзеник (керівник ПРП). Вони не просто впевнені «в консолідації демократичних партій довкола єдиної кандидатури, яка захищатиме честь національної демократії», а й готові піти задля цього «на необхідні компроміси». Так, як це зробили перед виборами міського голови: відомо, що об'єктом їхньої спільної підтримки став О. Омельченко.

Кому саме буде доручено «захищати честь», поки що не названо. Хоча найздогадливіші можуть відгадати це ім'я. При цьому бажано, щоб «сильний єдиний і прохідний кандидат» також зважився на рішучий крок.

Претендентів стало більше

Центральна виборча комісія продовжила реєстрацію претендентів на кандидата в Президенти України. Цього разу ними стали Євген Марчук, Геннадій Удовенко, Геннадій Балашов, Олександр Ржавський та Юрій Костенко.

Також було прийнято постанову про утворення і затвердження 225 територіальних виборчих округів з виборів Президента України та постанову про перелік відомостей, що містять конфіденційну інформацію, поширення яких забороняється у випадках, не передбачених законом.

Підбиваючи підсумки на прес-конференції, голова ЦВК Михайло Рябець повідомив, що з 15 заявлених претендентів на кандидата в Президенти України на сьогодні зареєстровано 12.

✔ Фотофакт

У КСП імені Фрунзе Катеринопільського району Черкаської області, як і торік, роблять ставки на птахівництво. Керівник підприємства Сергій Приходько таким чином сподівається поповнити «живими» грошима казну господарства.

Фото Галини КВІТКИ.

Зелене світло на кордоні — всім однакове

Вечірнє засідання 20 травня

Парламентська хроніка

Вечір у парламенті виявився напрочуд урожайним: з дев'яти розглянутих питань — сім прийнятих рішень. Депутати майже без обговорення схвалили в цілому закони «Про відповідальність суб'єктів підприємницької діяльності за несвоєчасне внесення плати за спожиті комунальні послуги та утримання прибудинкових територій» (241 «за»), «Про архітектурну діяльність» (229 «за»), зміни до законів «Про оренду державного та комунального майна» (240 «за») та «Про страхування» (232 «за»), у першому читанні законопроект про фізичний захист ядерних установок, ядерних матеріалів, радіоактивних відходів, інших джерел іонізуючого випромінювання (252 «за»). А також затвердили положення про участь постійного представника Верховної Ради України у конституційному провадженні. Згідно з постановою ВР такого представника призначає парламент голосуванням. Постійним представником ВР у Конституційному суді затверджено Анатолія Селіванова.

Зала 227 голосами підтримала постанову, запропоновану профільним комітетом: відхилити урядовий проект закону про внесення змін до Декрету Кабміну «Про єдиний митний тариф України», а проект від комітету прийняти в першому читанні.

Юліана ШЕВЧУК.

Депутати звернулися до європейських колег

Ранкове і денне засідання 21 травня

Розгляд проекту закону «Про внесення змін до Закону «Про оподаткування прибутку підприємств» з пропозиціями Президента проходив за гострого зіткнення позицій. Та все ж подолати вето Президента не вдалось. Остаточне вирішення питання перенесено на пізніше.

Депутати прийняли Звернення до парламентів Європи з пропозицією вжити заходів для найшвидшого і мирного врегулювання косовської проблеми.

Останнього сесійного дня тижня вдалося затвердити ще чотири закони: зміни до законів «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні», «Про зовнішньоекономічну діяльність», «Про інвестиційну діяльність» та про здійснення контролю за сплатою збору на обов'язкове державне пенсійне страхування. Не було заперечень і проти проекту засад судово-правової реформи в Україні та постанови щодо правової політики України у сфері захисту прав людини.

Іван ДМИТРЕНКО.

Місце на ринку не випрошують, а виборюють

(Початок на 1-й стор.).

— Щоб вилікувати хворобу, треба знати точний діагноз, інакше зусилля виявляться марними, — підкреслив у вступному слові Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко. Він висловив щиру подяку всім, хто брав участь у розробці програми, яка, за його словами, створювалася на основі вітчизняного інтелекту.

Голова парламенту висловив сподівання, що після широкого обговорення програми, обрання Президента і формування нового складу уряду розпочнеться її реалізація. Верховна Рада готова створити для цього відповідне законодавче поле.

Науковці, які взяли участь в обговоренні, насамперед звернули увагу на роль і місце держави в системі економічних перетворень. Адже, як зауважив професор Київського економічного університету Анатолій Савченко, «держава повинна виконувати роль головного конструктора економічної системи». Отже, на його думку, разом з бюджетом потрібно щорічно затверджувати план економічного розвитку.

А доктор економічних наук Валерій Мунтіяну переконаний: за рахунок внутрішніх резервів, особливо у сфері військово-промислового комплексу, Україна може вийти на передові позиції у світі. Для цього потрібно розвивати вітчизняні інформаційні системи замкненого циклу, які, за його образним висловом, становлять центральну нервову систему будь-якого економічного організму.

Проте, на думку науковців, потрібно чіткіше визначити пріоритети розвитку.

Думку учасників засідання узагальнив президент НАН Борис Патон, який запропонував терміново готувати проект на подання до ВР.

На завершення Голова Верховної Ради О. Ткаченко наголосив: ідеться не просто про моделювання чергової програми, а майбутнього України. Він переконаний: ринок можна завоювати конкурентоспроможною продукцією, а тому її треба виробляти в себе, а не чекати, доки нас туди запросять.

За підсумками обговорення вчена рада інституту схвалила програму, розроблену з ініціативи Олександра Ткаченка, запропонувала її доопрацювати з урахуванням висловлених зауважень і пропозицій.

Володимир КОРОЛЮК.

Ми єднаємося Тарасовим словом

(Початок на 1-й стор.).

У своєму слові на Тарасовій горі голова парламенту О. Ткаченко сказав, що кожне слово Шевченка — про Україну і для України. Шевченко зробив надбанням людства те, що пережив, передумав і зазнав народ український і чого він досягнув у царині духу. Тому для нас Шевченко — це не тільки духовний спадок, це — саме життя. У Батька Тараса вчимося ми любові до людини праці і ненависті до всього, що пригнічує її, спотворює її долю. Головним для Шевченка були люди, а не просто події чи ідеї. Живі, конкретні люди, що «стогнуть у кайданах», їх почуття, переживання, прагнення. Як потрібні нам саме сьогодні, на дорозі до відродження України, його поради про потребу гуманності, доброти, великодушності, чесності в міжлюдських стосунках. Як тяжко переживає поет лиха і нещастя Батьківщини: «... заснула Вкраїна, бур'яном укрилась...». Сьогодні, на щастя, ми вже можемо сказати: «Дорогий Тарасе! Ми почули твої пересторoги, ми усвідомили: час бур'янів минає, вже настає пора викорчовувати їх з коренем і відроджувати весняні сади по всій Україні.

Нині Україна самостверджується для себе і для світу під знаком Шевченка. Під знаком Шевченка наш народ повертає собі національну свідомість і гідність. Ідеал поета —Україна без зла. Не було в ньому ані краплини національної зарозумілості чи упередженості проти інших народів, і Україну він любив, за Україну стояв, за Україну себе віддавав не тому, що хотів би її підняти над іншими народами, а тому, що хотів бачити її рівною з іншими в сім'ї світовій.

Ми обов'язково побудуємо таку Україну і такий світ, де буде сім'я велика, нова і де завжди поруч з нами в усіх наших справах і починаннях буде Тарас Григорович Шевченко».

На урочистостях виступили також Прем'єр-міністр України В. Пустовойтенко, голов Національного банку В. Ющенко, народний депутат і письменник І. Драч та інші.

Лунало над Тарасовою горою у виконанні велелюдного хору знамените Тарасове «Реве та стогне Дніпр широкий», лягали квіти до найвищої в Україні могили...

Учасники міжнародного свята відвідали також місця, пов'язані з життям і творчістю Великого Кобзаря. Свято на Черкащині триває.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Канів.

Звернення

Верховної Ради України до парламентів країн світу, Міжпарламентського союзу, Парламентської асамблеї Ради Європи, Парламентської асамблеї ОБСЄ, Міжпарламентської асамблеї СНД щодо негайного припинення бомбардувань у Югославії

Верховна Рада України,

підтверджуючи свою принципову позицію щодо війни в Югославії як неспровокованої агресії, висловлену у заявах Верховної Ради України від 6 жовтня 1998 року, 19 лютого 1999 року, 24 березня 1999 року та в постанові Верховної Ради України від 24 березня 1999 року,

висловлюючи свою глибоку тривогу з приводу того, що агресія НАТО проти Югославії не тільки не сприяла розв'язанню конфлікту в Косово та Метохії, а навпаки, призвела до його поглиблення і розповсюдження на сусідні країни, перетворивши цей конфлікт у загальноюгославську та балканську трагедію, у загальноєвропейську проблему,

зважаючи на загрозу всеєвропейської екологічної катастрофи внаслідок ракетно-бомбових ударів НАТО з використанням високотоксичних речовин та послабленого урану, руйнування та пожеж на нафтопереробних і хіміко-фармацевтичних підприємствах Союзної Республіки Югославії, забруднення Дунаю та інших рік регіону,

беручи до уваги, що за результатами соціологічних опитувань у країнах Європи більшість населення (окрім Великобританії) не підтримує продовження ракетно-бомбових ударів НАТО по Югославії,

враховуючи резолюції Ради Безпеки ООН №№ 1160, 1199 та 1203, а також Рекомендації Парламентської асамблеї Ради Європи № 1403 від 28 квітня 1999 року,

звертається до парламентів усіх країн світу та міжпарламентських європейських об'єднань із пропозиціями:

1. Терміново використати всі засоби політичного впливу на НАТО з метою якнайшвидшого припинення ракетно-бомбових ударів по території Союзної Республіки Югославії.

2. Закликати, передусім членів Міжпарламентської асамблеї СНД, об'єднати свої зусилля до вжиття рішучих заходів для припинення агресії НАТО через подання економічної, технічної та гуманітарної допомоги Союзній Республіці Югославії.

3. Повернути процес розв'язання етнічних проблем у Косово та Метохії у політичне, мирне русло.

4. Активізувати свої зусилля з подання допомоги всім біженцям та жертвам бомбардувань у Югославії. Сприяти мирному поверненню їх до рідних осель, а також забезпеченню прав національних меншин за умови збереження територіальної цілісності та суверенітету Союзної Республіки Югославії.

5. Об'єднати зусилля парламентів Європи для ліквідації наслідків екологічної катастрофи та руйнувань після ракетно-бомбових ударів по Югославії.

Закликаємо парламенти стати консолідуючою силою заради мирного розв'язання балканської кризи, припинення війни у Європі та відновлення переговорного процесу як єдиного засобу рішення цієї болючої проблеми.

м. Київ,
21 травня 1999 року.

«Істотного прогресу» не досягнуто

Комітет з контролю за виконанням зобов'язань державами—членами Ради Європи вважає, що Україна не досягла «істотного прогресу» у виконанні зобов'язань, узятих під час вступу в ПАРЄ. Як повідомляє інформаційна служба РЄ, на засіданні комітету в Парижі ухвалено рекомендацію щодо призупинення повноважень делегації українських парламентаріїв в ПАРЄ.

Причина – невиконання Україною таких обов'язків: скасування смертної кари, дотримання свободи преси, чітке розмежування повноважень трьох гілок влади, поліпшення реалізації рішень Конституційного і Верховного суду, дотримання прав кримських татар (надання їм можливості голосувати на президентських виборах у жовтні), усунення деяких проблем місцевого самоврядування (зокрема, в містах з особливим статусом — Києві та Севастополі), прийняття цивільного і кримінального кодексів, дотримання прав ув'язнених і неприпустимість тортур, полегшення процедури отримання результатів виборів та подання апеляцій тощо.

У Батька Тараса вчимося ми любові до людини праці

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства фінансів України
05.05.99 № 121

ДЕКЛАРАЦІЯ
про майно та доходи кандидата у Президенти України, отримані у 1998 році

РОЗДІЛ I. Загальні відомості

Ідентифікаційний номер: 1920619838

1.1 Симоненко (прізвище) 1.2 Петро (ім'я) 1.3 Миколайович (по батькові)

Місце проживання: 1.4 252133 (пошт.індекс) 1.5 м. Київ (область) 1.6 Печерський (район)

1.7 ____ (нас. пункт) 1.8 Б. Л. Українки (вулиця) 1.9 21. а (№ буд.) 1.10 ____ (корп.) 1.11 50 (№ кв.)

Місце роботи: 1.12 20064120 (код ЄДРПОУ) 1.13 Верховна Рада України (найменування організації)

Контактні телефони: 1.14 2937480 (робочий) 1.15 2965360 (домашній)

РОЗДІЛ II. Доходи, отримані (нараховані) з джерел в Україні та за її межами

	Перелік доходів	Розмір доходу (грн.)	
		Кандидата у Президенти України	Членів сім'ї
1	2	3	4
1.1.	Загальна сума сукупного доходу, в тому числі:	8906.22	180
1.2.	Дивіденди, проценти, роялті	—	—
1.3.	Матеріальна допомога, подарунки, пожертвування	1816	—
1.4.	Призи, виграші	—	—
1.5.	Допомога по безробіттю	—	—
1.6.	Аліменти	—	—
1.7.	Спадщина	—	—
1.8.	Страхове відшкодування	—	—
1.9.	Доход від передачі грошей та іншого майна у позику (тимчасове користування)	—	—
1.10.	Доход від відчуження майна зазначеного у розділах ІУ, У	—	—
1.11.	Авторська винагорода (гонорар)	—	—
1.12.	Доход від підприємницької і незалежної професійної діяльності	—	—
1.13.	Доход від відчуження цінних паперів та корпоративних прав	—	—
1.14.	Заробітна плата та інші доходи, крім зазначених вище	7090.22	180

РОЗДІЛ III. Зобов'язання фінансового характеру, в тому числі за кордоном

	Перелік зобов'язань щодо сплати внесків (платежів)	Кандидата у Президенти України		Членів сім'ї	
		Всього сплачено (грн.)	у тому числі за кордоном (грн.)	Всього сплачено (грн.)	у тому числі за кордоном (грн.)
1	2	3	4	5	6
1.	За договорами добровільного страхування	—	—	—	—
2.	За договорами на додаткове пенсійне забезпечення	—	—	—	—
3.	За договорами позики	—	—	—	—
4.	За договорами найму оренди	902, 04	—	—	—
5.	На утримання майна, зазначеного у розділах IV, V	120	—	—	—

РОЗДІЛ IV. Відомості про нерухоме майно, що знаходиться в приватній власності

	Перелік об'єктів	Кандидата у Президенти України Загальна площа (м²)	Членів сім'ї Загальна площа (м²)
1	2	3	4
1.	Земельні ділянки	—	1000
2.	Житловий будинок	—	—
3.	Квартира	—	—
4.	Садовий (дачний) будинок	—	—
5.	Гараж	24	—
6.	Інше нерухоме майно	—	—

РОЗДІЛ V. Відомості про транспортні засоби, що знаходяться в приватній власності

	Перелік об'єктів	Кандидата у Президенти України		Членів сім'ї	
		Марка/ модель	Об'єм двигуна (см³)	Марка/ модель	Об'єм двигуна (см³)
1	2	3	4	5	6
1.	Автомобілі легкові	УАЗ-469	1900	—	—
2.	Автомобілі вантажні, спеціальні і автобуси	—	—	—	—
3.	Мотоцикли	—	—	—	—
4.	Трактори	—	—	—	—
5.	Водні транспортні засоби	—	—	—	—

РОЗДІЛ VI. Відомості про вклади у банках, цінні папери та інші активи

	Перелік об'єктів	Кандидата у Президенти України		Членів сім'ї	
		Всього (грн.)	у тому числі за кордоном (грн.)	Всього (грн.)	у тому числі за кордоном (грн.)
1	2	3	4	5	6
1.	Номінальна вартість придбаних цінних паперів	—	—	—	—
2.	Розмір внесків (паїв) до статутних (пайових) фондів підприємств, установ, організацій	—	—	—	—
3.	Сума грошових коштів на рахунках у банках та інших фінансово-кредитних установах	—	—	—	—
4.	Готівка у національній валюті України	—	—	—	—
5.	Готівка у іноземній валюті	—	—	—	—

Правильність зазначених у цій декларації відомостей стверджую Симоненко (підпис) 17 травня (дата) 1999 р.

УКРАЇНА
ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ

ПОСТАНОВА

19 травня 1999 року Київ № 36

Про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України, висунутого Комуністичною партією України 15 травня 1999 року

Розглянувши заяву Комуністичної партії України про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України Симоненка Петра Миколайовича і додані до заяви необхідні для реєстрації документи, що надійшли до Центральної виборчої комісії, та беручи до уваги, що вони відповідають вимогам Закону України «Про вибори Президента України», керуючись статтею 22, частинами першою та другою статті 25 Закону України «Про вибори Президента України», статтями 11, 13 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Зареєструвати претендента на кандидата у Президенти України Симоненка Петра Миколайовича, 1952 року народження, громадянина України, члена Комуністичної партії України, освіта вища, народного депутата України, який проживає в місті Києві, висунутого Комуністичною партією України 15 травня 1999 року.

2. Видати уповноваженій особі Комуністичної партії України Корнієнку Івану Григоровичу довідку про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України Симоненка Петра Миколайовича та шістдесят тисяч бланків підписних листів для збирання підписів виборців на підтримку претендента.

3. Постанову опублікувати в газетах «Голос України» і «Урядовий кур'єр» та оприлюднити в інших засобах масової інформації.

Голова центральної виборчої комісії М. РЯБЕЦЬ.

УКРАЇНА
ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ

ПОСТАНОВА

19 травня 1999 року Київ № 36

Про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України, висунутого Соціалістичною партією України 15 травня 1999 року

Розглянувши заяву Соціалістичної партії України про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України Мороза Олександра Олександровича і додані до заяви необхідні для реєстрації документи, що надійшли до Центральної виборчої комісії, та беручи до уваги, що вони відповідають вимогам Закону України «Про вибори Президента України», керуючись статтею 22, частинами першою та другою статті 25 Закону України «Про вибори Президента України», статтями 11, 13 Закону України «Про Центральну виборчу комісію». Центральна виборча комісія **постановляє:** .

1. Зареєструвати претендента на кандидата у Президенти України Мороза Олександра Олександровича, 1944 року народження, громадянина України, члена Соціалістичної партії України, освіта вища, Голову Комітету Верховної Ради України з питань аграрної політики та земельних відносин, який проживає в місті Києві, висунутого Соціалістичною партією України 15 травня 1999 року.

2. Видати уповноваженій особі Соціалістичної партії України Гармаш Галині Федорівні довідку про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України Мороза Олександра Олександровича та шістдесят тисяч бланків підписних листів для збирання підписів виборців на підтримку претендента.

3. Постанову опублікувати в газетах «Голос України» і «Урядовий кур'єр» та оприлюднити в інших засобах масової інформації.

Голова центральної виборчої комісії М. РЯБЕЦЬ.

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства фінансів України
05.05.99 № 121

ДЕКЛАРАЦІЯ
про майно та доходи кандидата у Президенти України, отримані у 1998 році

РОЗДІЛ I. Загальні відомості

Ідентифікаційний номер: 1613001679

1.1 Мороз (прізвище) 1.2 Олександр (ім'я) 1.3 Олександрович (по батькові)

Місце проживання: 1.4 252021 (пошт.індекс) 1.5 ____ (область) 1.6 ____ (район)

1.7 Київ (нас. пункт) 1.8 пров. Виноградний (вулиця) 1.9 4 (№ буд.) 1.10 ____ (корп.) 1.11 53 (№ кв.)

Місце роботи: 1.12 20064120 (код ЄДРПОУ) 1.13 Верховна Рада України (найменування організації)

Контактні телефони: 1.14 2917840 (робочий) 1.15 2612646 (домашній)

РОЗДІЛ II. Доходи, отримані (нараховані) з джерел в Україні та за її межами

	Перелік доходів	Розмір доходу (грн.)
1	2	3
1.1.	Загальна сума сукупного доходу, в тому числі:	12193,00
1.2.	Дивіденди, проценти, роялті	—
1.3.	Матеріальна допомога, подарунки, пожертвування	2044,00
1.4.	Призи, виграші	—
1.5.	Допомога по безробіттю	—
1.6.	Аліменти	—
1.7.	Спадщина	—
1.8.	Страхове відшкодування	—
1.9.	Доход від передачі грошей та іншого майна у позику (тимчасове користування)	—
1.10.	Доход від відчуження майна, зазначеного у розділах III, ІУ	—
1.11.	Авторська винагорода (гонорар)	—
1.12.	Доход від підприємницької і незалежної професійної діяльності	—
1.13.	Доход від відчуження цінних паперів та корпоративних прав	—
1.14.	Заробітна плата та інші доходи, крім зазначених вище	10149,00

РОЗДІЛ III. Відомості про нерухоме майно, що знаходиться в приватній власності

	Перелік об'єктів	Загальна площа (м²)
1	2	3
1.	Земельні ділянки	—
2.	Житловий будинок	—
3.	Квартира	112,6
4.	Садовий (дачний) будинок	—
5.	Гараж	—
6.	Інше нерухоме майно	—

РОЗДІЛ IV. Відомості про транспортні засоби, що знаходяться в приватній власності

	Перелік об'єктів	Марка/ модель	Об'єм двигуна (см³)
1	2	3	4
1.	Автомобілі легкові	—	
2.	Автомобілі вантажні, спеціальні і автобуси	—	
3.	Мотоцикли	—	
4.	Трактори	—	
5.	Водні транспортні засоби	—	

РОЗДІЛ V. Відомості про вклади у банках, цінні папери та інші активи

	Перелік об'єктів	Всього (грн.)	У тому числі за кордоном (грн.)
1	2	3	4
1.	Номінальна вартість придбаних цінних паперів	—	—
2.	Розмір внесків (паїв) до статутних (пайових) фондів підприємств, установ, організацій	—	—
3.	Сума грошових коштів на рахунках у банках та інших фінансово-кредитних установах	—	—
4.	Готівка у національній валюті України	—	—
5.	Готівка у іноземній валюті	—	—

Правильність зазначених у цій декларації відомостей стверджую (підпис) «15» травня (дата) 1999 р.

Розглянувши заяви...

Олександр Омельченко: Для киян і для столиці

...Здається, ще вчора точилися палкі парламентські передвиборчі герці, під час яких на нас, пересічних громадян, з телеекранів, радіоприймачів та газетних шпальт вихлюпнулося стільки всілякого компромату, одвертого бруду і взаємних звинувачень, що навіть дивно: що все те скінчилося мирно, як Україну знову сколихнули ті самі пристрасті — невдовзі президентські вибори. Спішно перешиковують лави партії, поповнюючись новими членами (голосів позапартійних кандидатів на тлі дружних хорів майже не чути), навіть загартовані партійні лідери роблять помилкові кроки, каються, нападають — одне слово, все спочатку. Як і торік, ходять вулицями й під'їздами соціологи з різних бюро, інститутів і товариств, роблять опитування й дивуються з пасивності електорату — себто нас із вами. Шкода, що ніхто з них не додумався зібрати й проаналізувати весь торішній компромат і взаємні звинувачення, — там відповіді на всі запитання. Бо громадян України, звиклих до того, що нині називається радянською цензурою, яку нерідко можна назвати просто відповідальністю за кожне сказане по радіо, телебаченню чи надруковане в газеті слово, на багато років шокували безкарні бруд, вигадки, одверта «чорнуха» й розгул «жовтого диявола», позбавивши їх виборчої активності. Тож чи варто дивуватися, якщо на запрошення прийти і проголосувати люди кажуть: «Не піду, всі вони там однакові...». Прагнучи якнайшвидше доскочити західного, демократичного способу життя, ми, на жаль, узяли там поки що далеко не найкраще.

Києву й киянам нині найтяжче — їх трясе подвійна передвиборча лихоманка: окрім глави держави восени, за кілька днів належить обрати міського голову — найпершу особу в місті, від якої залежатиме дуже багато. І ціни на продукти, комунальні послуги, проїзд у транспорті, і рівень безробіття, меню в лікарні, дитбудинку чи інтернаті для престарілих. Як і нині. І знаємо всі, що тільки в Києві вчасно, день у день, виплачуються пенсії, стипендії, допомоги інвалідам, багатодітним родинам і мамам-одиначкам (навіть на 10 гривень більші), і заробіток працівникам бюджетної сфери. І радіємо, що впродовж майже трьох років ціни на найпотрібніші продукти харчування найдешевші, за цукром по гривні 15 копійок їдуть до нас з усіх усюд, а безголові татусі й мамусі, погнавшись за примарою збагачення й позбувшись єдиної маєтності — житла, саме в Києві на вокзалі кидають своїх чад — знають, що в київських дитбудинках (я сама це знаю достеменно) їм буде найкраще. Та, начитавшись і наслухавшись провокацій і «викриттів» на адресу міської влади та її голови Олександра Омельченка, дехто, може, й засумнівався: а чи справді він так дбає про столицю, її мешканців, чи справді не має подвійного дна? Чи, може, вміло маскує справжні наміри? Який він насправді, міський господар, кожний крок якого не зостається непоміченим, супроводжуваний хвалою і вдячністю друзів, заздрістю ворогів? І звідки вони, вороги, в нього — неймовірно, від світання до смеркання зайнятого? Трохи більше року мені доводиться вникати в особливості міського самоврядування, господарства, його проблеми й здобутки, тож гадаю, зможу дещо розповісти.

Олександр Омельченко вручає ордери на безкоштовне житло сім'ям, які мають дітей-інвалідів через наслідки Чорнобильської катастрофи

Голова Верховної Ради України Олександр ТКАЧЕНКО:

Не міського голову обирають кияни, а долю

Для себе, своїх дітей та онуків. І тому не мають права на помилку

Людям нині непросто зорієнтуватися й обрати навіть депутата, не те що голову столиці. Та за нинішньої несприятливої економічної й політичної ситуації я радив би киянам під час виборів керуватися не політичними мотивами, через які на державних та столичних керівників по радіо, телебаченню і в друкованій пресі виливається просто-таки непристойна кількість бруду, звинувачень, інсинуацій і провокацій, а вручити свою долю і долю своїх близьких справжньому господареві з великим досвідом саме господарської роботи в майже тримільйонній столиці України (що, поза сумнівами, чудово вдається нині голові Київради та міськдержадміністрації Олександрові Омельченку), а не претенденту з самим лише бажанням чи політичними амбіціями. Цього замало. З усіх голів київської влади я запам'ятав трьох: Бурку, Згурського і Омельченка. Останній зробив для Києва й киян стільки, скільки ніде не зробив жоден керівник. Дав би Бог, щоб такий голова працював у Києві якомога довше.

* * *

Цими міркуваннями голова законодавчої влади нашої держави поділився з журналістами під час відвідин Київського госпіталю інвалідів Великої Вітчизняної напередодні Дня Перемоги. І додав, що йому імпонує ставлення Олександра Олександровича Омельченка до ветеранів найкривавішої за всі часи війни — турботливе, шанобливе, синівське. Олександр Миколайович переповів у зв'язку з цим розмову президента Франції Шарля де Голля з одним з керівників Радянського Союзу. На запитання де Голля, скільки в СРСР Героїв Радянського Союзу, той відповів: «Дванадцять тисяч». — «А у Франції кожен, хто боровся з фашизмом відкрито чи брав участь у русі Опору — герой», — сказав президент Франції. Усім ветеранам Великої Вітчизняної Олександр Ткаченко побажав такого ставлення до себе, яке мають київські.

Без житла раю не буває

Кожен з нас, озираючись назад, серед найбільших гризот назве квартирну, а серед найбільших радощів — мить, коли ордер на омріяне житло опинився в руках. Нинішня молодь навряд чи це зрозуміє, бо безкоштовне житло для неї останніми роками стало нездійсненною мрією. Нічого не пробиш — ринкові умови господарювання потребують оплати за будівельні матеріали наперед, а не колись там. Як і за розробку проектів. Тож і зосталася молодим сім'ям сподіватися хіба що на спадок — добре, хоч приватизацію житла дозволили. До катастрофічної ситуації з житлом у Києві спричинилося й невміле господарювання попередньої влади: за 1993—1995 роки за централізованого фінансування у столиці незрозумілим чином допустили падіння обсягів житлового будівництва з 1126000 кв. метрів за рік до 410000. Ламати, як то кажуть — не будувати — і Олександрові Олександровичу Омельченку, заступивши на пост голови КМДА у серпні 1996-го, довелося добряче посушити мізки, щоб вивести місто з тяжкої ситуації. Добре, що й сам, і двоє заступників — будівельники. Думали, радилися, вишукували шляхи фінансування — про централізоване на той час усі вже забули.

Віднайшли шляхи залучення коштів населення і будівництво житла пожвавилося. 1996 року спорудили 419000 кв. м житла (це 8000 двокімнатних квартир), 1997-го — 504000 кв. м (9000 квартир), 1998-го — 607000 кв. м (11000 квартир). Нинішнього року планується спорудити 732000 кв. м житла — 13500 квартир.

Судячи з показників першого кварталу, так воно й буде. Незважаючи на відсутність фінансування, темпи спорудження житла не спадають, а зростають — із 10000 квартир 1996-го до 13500 — нинішнього року.

Кому дають такі квартири? Окрім інвалідів та учасників Великої Вітчизняної війни, воїнів-«афганців», учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській атомній та постраждалих від неї — багатодітним родинам, інвалідам загального захворювання. Віднедавна — родинам, у яких народилася трійня або двійня (у разі, якщо є потреба в житлі). Жанна Савченко розповідає, що по заміжжі мешкали в батьківській квартирі всі разом — аж восьмеро. Завагітнівши, зраділа. Коли сказали, що буде двійня — ще більше. А коли повідомили про трійню, перелякалася: одинадцятеро в одній квартирі — це вже занадто. Чоловік заробляв небагато, про придбання квартири й не мріяли. Коли їй у пологовий будинок принесли ордер на чотирикімнатну квартиру, не повірила. І досі не віриться — замість неймовірної тісняви доводиться розшукувати своїх уже прудконьких дівчаток у великій квартирі. У ній ще й меблів мало — та своя.

Родина дев'ятнадцятирічного Назара Ткачука — мама, тато і старший брат (теж неодружений) мешкала у двокімнатній квартирі, коли він знайшов під гаражами напівживу Катрусю. Разом з братом умовляли маму, щоб дозволила вдочерити маля — полюбки міняти й годувати довелося-таки їй. Відтак брати оженилися, дружини подарували їм по синочку, і стало їх у квартирі аж дев'ятеро. Як у рукавичці з казки. Хтозна, що було б далі, якби про їхню історію не дізнався голова КМДА Олександр Омельченко. Покликав їх усіх і вручив Катрусі ордер на трикімнатну квартиру. Вона, чомусь надзвичайно схожа й на татуся, й на бабусю, роздивлялася незрозумілого папірця й не знала, як їй пощастило, що на чолі столичної влади — не бюрократ, не сухар-чиновник, а добра й чуйна людина: бо під жодні пільгові закони родина Ткачуків не підпадала.

Жанна САВЧЕНКО: «Моїм Вірі, Надійці й Любоньці майже по півтора року, а ордер на чотирикімнатну квартиру на чудовому затишному й зеленому масиві Вітряні Гори, що його мені вручив Олександр Олександрович Омельченко ще в пологовому будинку, — досі, як чарівний сон»

Видав ордери на безкоштовне житло Олександр Олександрович напередодні 13-ї річниці Чорнобильської катастрофи і сім'ям, які мають дітей-інвалідів через її наслідки. Чимало серед них хворих на рак щитовидної залози, лейкемію. Вручаючи документи діткам, бажав здолати тяжку недугу й вирости здоровими.

А що робити іншим, звичайним сім'ям, котрі не мають пільг? Молодь віком до 29 років може одержати пільговий (тривідсотковий) кредит на 30 років і таким чином купити квартиру. Уявляєте, як чудово — ні тобі попередніх внесків, анічогісінько — вселяєся в квартиру поліпшеного планування (інших холдингова компанія «Київміськбуд» не будує) і живи. Якщо сім'я вже має дитину — повертає кредит без відсотків, двоє дітей — на 25 відсотків коштів разом з відсотками менше, троє чи більше — сплачує половину вартості житла без відсотків. Якби мені колись таке запропонували! Торік 131 сім'я одержала такі квартири, нинішнього року їх буде більше.

Існує ще один пільговий кредит — 50-відсотковий. Не бажаючи багато років очікувати безкоштовного житла (та й чи буде воно?) деякі сім'ї погоджуються поступово сплачувати половину вартості квартири. Широко залучаючи до будівництва житла кошти населення, міська влада намагається якомога здешевити його — на 95 відсотків фінансує прокладення інженерно-комунікаційних мереж, повністю — спорудження шкіл, дитсадків, поліклінік і лікарень. Торік завершено давній і всім набридлий довгобуд на Троєщині й відкрито нову сучасну поліклініку для дорослих на 1000 відвідувань з денним стаціонаром, трохи раніше — поліклініку для дорослих на Харківському масиві і дитячу — на Троєщині. Нинішнього року довгобуд на Мостицькому масиві теж перетворяться на красуню-поліклініку, споруджену й обладнану за найкращими європейськими зразками. Планується завершити й ще один довгобуд — школу мистецтв на Троєщині.

Столичні будівельники раді, що мають роботу й заробіток, і стараються. А робити є що. Розпочато реконструкцію так званих «хрущовок» — п'ятиповерхових будинків 60-х років, перетворення їх на престижне й зручне житло. Ця робота вже проводиться по вулицях Тульчинській, Щербакова, Кибальчича і Гашека. На черзі — ще шість будинк на проспекті Возз'єднання, вулицях Туполєва, Запорожця. Реконструюються й гуртожитки. Це дає змогу щороку вручати ордери на безкоштовне житло 200 учасникам ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та іншим пільговикам. Надзвичайно відповідальним завданням для будівельників є й вибіркова забудова центральної частини міста, і реконструкція старих будинків — робота, так би мовити, ювелірна: ні великими кранами не розмахнешся, ні самоскидами не розженешся.

Напружена робота керівництва міста з пошуків нетрадиційних шляхів фінансування спорудження житла не марна — при спаді його загалом по державі 1997 року на 4,7, 1998-го — на 9 і за три місяці нинішнього року — на 9,7 відсотка у Києві — зростання на 30 відсотків. Запорукою успіху є й послідовність економічної політики в місті, захист її від усіляких дестабілізуючих чинників — інфляції, політичних сплесків; категорична відмова від авантюрних і незважених кроків. Загалом рішучий, часом навіть ризиковий, тут Олександр Олександрович надзвичайно обережний: перш ніж прийняти рішення на довгі роки, радиться з командою, науковцями, зважує всі «за» і «проти». Тому щось і робиться...

Дев'ятнадцятирічний Назар Ткачук, удочеряючи знайдену в смітті та листі на Березняках, не потрібну рідній мамі новонароджену Катрусю, й гадки не мав, що голова столичної держадміністрації Олександр Омельченко вручить їй такий посаг — трикімнатну квартиру поліпшеного планування

Який він насправді, міський господар...

Це світле свято Перемоги...

Для фронтовиків воно — справа всього життя

Радість перемоги над фашистами вони відчули вже після битв під Сталінградом та Москвою — як погнали їх назад. Довго, крок за кроком, ішли до Берліна, до остаточної капітуляції фашистської Німеччини. Але й після неї гинули в околицях Праги й Братислави, добиваючи ворожі з'єднання. Учасників бойових дій щодень меншає — їх назавжди забирають роки, рани й недуги. Тому в ставленні до них, тих, хто зупинив найжахливіший злочин проти людства, віддзеркалюється, які ми, чого варті й на що здатні.

Мій співрозмовник — голова Київського комітету інвалідів Великої Вітчизняної війни і Збройних сил Володимир Іванович Удовенко вже 5 років на цій посаді й стверджує, що справжня щира й доцільна турбота про інвалідів-фронтовиків розпочалася з осені 1996-го, коли головою Київської міськдержадміністрації став Олександр Олександрович Омельченко. Ні йому самому, ні його заступникові з цих питань Валерію Бідному ні про

«Як інвалід другої групи Великої Вітчизняної й капітан запасу я вже колись одержував квартиру в Києві, — каже Григорій Денисович Лантух. — Але час минав, родина збільшилася і останнім часом ушістьох у двокімнатній квартирі було дуже незручно. Я надзвичайно вдячний Олександрові Олександровичу Омельченку за надану мені квартиру. І взагалі — за турботу про ветеранів війни. Останнім часом у госпіталі в Пущі-Водиці побільшало ліків, стали краще годувати, ремонт роблять. Кожного свята Омельченко нас відвідує, привозить гостинці. Та найголовніше — він нас по-справжньому поважає, залюбки, як з рівними, спілкується. Без пихи, знаєте, без зверхності — не секрет, що часто так до старих людей не ставляться навіть рідні. Фронтовики дуже поважають його й навіть не уявляють собі мером когось іншого»

що не доводилося казати двічі. Завітав уперше голова КМДА до Київського госпіталю інвалідів війни, почув, що його 15 років ніхто не ремонтував, двадцятий поверх через протікання півтори тисячі квадратних метрів даху, який фактично зогнив, став непридатним для використання, на харчування виділяється всього одна гривня 23 копійки, а на медикаменти — гривня 60 копійок і одразу взявся до справи. Порадився із заступниками (у КМДА все вирішується колегіально) і наприкінці 1996-го кошти на ремонт даху виділили. Трохи згодом, на початку 1997-го, ще 1200000 гривень — на капітальний ремонт усього приміщення госпіталю. Тоді ж — іще 236000 гривень на харчування та лікування: відповідно по 2.20 і 2.30 на кожного хворого.

Згадайте ті роки — дорожнечу, звикання до нової грошової одиниці — й збагнете, наскільки все це було важливим. Коли перший подив від нечуваної за останні роки уваги у фронтовиків минув, вони згадали й про інші потреби. Володимир Іванович каже, що в успіх не дуже й вірили, але зважилися, а на одному з чергових прийомів у голови міськдержадміністрації на початку

1997 року нагадали йому, що після розпаду СРСР понад 2000 київських фронтовиків-інвалідів позбулися пільг на безкоштовні слухові апарати, самостійне придбання яких було їм не по кишені. Уже за кілька днів 1000 інвалідів придбали слухові апарати за 160000 гривень, 1998 року — для решти. Щоб не кривдити інвалідів I та II груп загального захворювання, голова КМДА виділив ще 85 тисяч на придбання слухових апаратів і їм. Робота ця триває, минулого року їх придбано 1450.

Знаю, що втомлюю вас, шановні читачі, цифрами, але вони такі промовисті, що насмілюся попрохати потерпіти й дочитати до кінця. 5 грудня 1996 року, коли Олександр Омельченко завітав до Київського госпіталю на відзначення Міжнародного дня інвалідів, йому сказали, що понад 1000 з них конче потребують інвалідних візків і для зовнішнього — вулицями й дворами, і для внутрішнього — у квартирі, госпіталі чи санаторії — пересування. І хоча вони коштували недешево — по 457 гривень (завважте: тодішня гривня була вдвічі дорожча за нинішню), КМДА зробила термінове замовлення заводові «Арсенал» і одному з кіровоградських підприємств, і вже в першому півріччі безкоштовні візки мали не лише інваліди ВВВ, а й усі київські інваліди з тяжкими порушеннями опорно-рухового апарату. Як тільки гривню «з'їла» торішня інфляція, в Київському госпіталі інвалідів Великої Вітчизняної почалася скрута. На початку нинішнього року адміністрації знов довелося просити дотацію на харчування та лікування хворих. Відмови не було: нині фінансування становить відповідно 4 і 5 гривень. Загалом на цей рік із бюджету міста для госпіталю виділено 3 мільйони 800 тисяч гривень. 40 тисяч з них підуть на зубопротезування для інвалідів першої групи.

Не оминула інвалідів-фронтовиків лиха година й через скорочення медичних працівників: у поліклініках Києва, як і по всій країні, скоротили всіх лікарів-організаторів, котрі знали кожного інваліда — його болі, родину, фінансове становище, хто, де й коли відпочивав чи лікувався, й розумно всім розпоряджалися. Самотніх частіше провідували, забезпечували й ліками за потреби. Вистачило розмови з Валерієм Бідним — і цих фахівців поновили. Скаржилися Валерію Григоровичу фронтовики й на те, що колишній міністр охорони здоров'я Андрій Сердюк своїм наказом скоротив кількість пільгових медикаментів із 400 до 100. Порадився той з начальником Головного управління охорони здоров'я Романом Макомелою, відтак розповіли про все Олександру Олександровичу — і мають інваліди-фронтовики нині 204 найменування ліків. Зібралися у березні нинішнього року київські інваліди Великої Вітчизняної на звітну конференцію, обговорили проблеми, висловили наболіле. Не завжди держава виконує власні ж закони. Добре, що міська адміністрація не забуває про них — за неповні три роки, відколи її очолює Олександр Омельченко, інваліди-фронтовики безкоштовно отримали 177 автомобілів. Виділялися автомобілі і інвалідам-«афганцям». Після здобуття Україною незалежності і до 1996 року інвалідам війни не виділили жодного пільгового автомобіля. Як по всій країні. З'їхавшись в гості до бойових побратимів з усієї України та кількох країн СНД, тамтешні фронтовики казали: «Ви в Києві живете як у Бога за пазухою. У нас же і пенсії затримують, і допомог ніяких не дають, і про продуктові набори ми забули, і про квартири, і про автомобілі, слухові апарати й протези».

Житло в Києві завжди було болісною проблемою. Дбати про інвалідів теж має держава, але... Всі ми ці «але» знаємо. Інваліди-фронтовики вже колись житло одержували, та сім'ї збільшувалися й потреба в ньому поставала знов. На черзі нині — 3273 інваліди війни. Міська держадміністрація вишукує можливості для виділення їм безкоштовного житла. Торік виділили 47 квартир, позаторік — стільки ж. Для порівняння: 1995 року, коли житлове будівництво велося повним ходом, інвалідам виділили всього 15 квартир. Споруджуються спеціальні будинки для інвалідів — нещодавно симпатичне новосілля впустили до одного такого у Ленінградському районі по вулиці Жмеринській. У Ватутінському подібний уже заселили, у проекті — ще один. На перших поверхах будинків — аптека, медпункт, пральня, перукарня, майстерні з лагодження одягу та взуття. Поряд — гаражі.

Зручно київським інвалідам у спеціально для них спорудженому і обладнаному будинку, що по вулиці Жмеринській, 22-а у Ленінградському районі столиці

Знаю, скажете — особливих інвалідів вибрала...

І одразу заперечу: ні. Зумисне не писала про турботу про Героїв Радянського Союзу чи генералів. Наші фронтовики всі особливі, всі зазнали такого, хоч романи пиши про кожного. Недарма ж рішенням голови Київської міськдержадміністрації фінансується видання спогадів Героїв Радянського Союзу й повних кавалерів орденів Слави.

Григорія Денисовича Лантуха призвали до війська в перші дні війни з далекої Ігарки, де він працював по закінченні сільськогосподарського технікуму. Довго доля милувала його, а після прориву блокади

«Ніде більше в країні до інвалідів, яких поранило під час війни, коли вони були ще дітьми, не ставляться з такою повагою, як у Києві, — переконаний Іван Овсійович Лошкарьов. — Олександр Омельченко — справжній чоловік, який уміє підтримати тих, кому біда, не принизивши при цьому. Я навіть вірша йому присвятив — шкода, що не надрукуєте...»

Ленінграда, у боях під Псковом його, як він сам каже, вбили. Привіз ординарець молодого комбата в госпіталь, а йому: «Клади його в морг». Як тягли туди, здригнувся. Помітили, що живий, поклали в палату для тяжкохворих і чекали, що буде. За 16 діб отямився сліпим, глухим і нерухомим. Зробили кілька тяжких операцій — витягли з голови два сталевих осколки й шість осколків кісток черепа, з хребта й попереку — 15 сталевих «гостинців». Надії на те, що житиме, не було, довгі місяці в госпіталях тримали для годиться. Та на загальний подив Григорій одужав, здобув ще й вищу освіту і працював у Києві, в Міністерстві сільського господарства аж до 1993 року. На поліпшення житла не дуже й сподівався, тому вельми щасливий.

Зустріч з інвалідом війни Іваном Овсійовичем Лошкарьовим здивувала мене з першої миті: на грудях не було орденських планок, та й замолодим видавався. Так воно й було. Жила собі в одному з сіл Макарівського району, що на Київщині, щаслива сім'я — тато, мама й хлопчина 1937 року народження. Почалася Велика Вітчизняна, тато з перших днів її пішов на фронт і там наклав головою. Під час тяжких боїв у селі чотирирічному хлопчині одірвало ногу. Довгий час його, як і всіх подібних, навіть інвалідом не вважали —наче й не помічали милиць. Обдарований від природи, Іван нікуди, звичайно, вступити не зміг, проте школу закінчив. Майже в 20 років уряд нарешті визнав таких, як він, інвалідами загального захворювання, і вдалося зробити першого протеза. Два роки тому, коли спробував зробити нового, з'ясувалося, що коштує він не багато й не мало — 1000 гривень. Добре, що Київська міська держадміністрація забезпечує ними безкоштовно. Загалом життя, можна сказати, вдалося — і на водія хлопець вивчився, навіть у «Совтрансавто» працював. От тільки з житлом не дуже — цілий вік прожив з мамою у однокімнатній квартирі. Вже ні на що й не сподівався, коли нинішнього року раптом вручили ордер на чудову квартиру в спеціальному будинку для інвалідів з порушенням опорно-рухового апарату по вулиці Будищанській. Вдячності й радості нема теж.

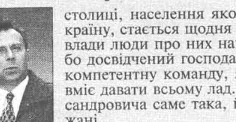
* * *

Ну, що ще розповісти? Як квапляться до актової зали госпіталю інваліди й учасники Великої Вітчизняної, коли туди приїздить Олександр Олександрович? Як ловлять кожне його слово? Як розуміють його, коли він розповідає про тяжке воєнне дитинство, окупацію, про радість від зустрічі з батьком, якого за довгі роки війни майже забув? Про те, як боліли батькові фронтові рани й таки забрали до часу в могилу. І як важливо, щоб немолоді ветерани війни відчували себе потрібними, бажаними й шанованими.

Підготувала Анна КУЛАГА.
Фото Сергія БОЖКА.

Голова Ленінградської райради та райдержадміністрації Сергій Рюмшин:

І чого це всім забаглося стати мерами?

Глибоко переконаний, що не кожен, навіть найбільший і найрозумніший політик, упорається і з районним, не те що зі столичним господарством. Для цього треба мати відповідні освіту й досвід практичної роботи. Бо коли прорве каналізацію, вийдуть з ладу мережі освітлення чи водопостачання, доведеться миттєво ухвалювати рішення, від яких залежатиме не лише економіка району чи міста, а й життя людей. А всіляких колізій у столиці, населення якої цілком вистачить на невеличку країну, стається щодня чимало. За вмілої й компетентної влади люди про них навіть не знають — і це нормально, бо досвідчений господар добирає таку саму досвідчену й компетентну команду, яка вчасно, без галасу й метушні вміє давати всьому лад. Нині команда Олександра Олександровича саме така, й будь-які зміни для Києва небажані.

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства фінансів України
05.05.99 № 121

ДЕКЛАРАЦІЯ

про майно та доходи кандидата у Президенти України, отримані у 1998 році

РОЗДІЛ І. Загальні відомості

Ідентифікаційний номер: 1799704255

1.1 Онопенко (прізвище) 1.2 Василь (ім'я) 1.3 Васильович (по батькові)

Місце проживання: 1.4 252015 (пошт.індекс) 1.5 ____ (область) 1.6 ____ (район)

1.7 м. Київ (нас. пункт) 1.8 Старонаводницька (вулиця) 1.9 4-А (№ буд.) 1.10 ____ (корп.) 1.11 76 (№ кв.)

Місце роботи: 1.12 20064120 (код ЄДРПОУ) 1.13 Верховна Рада України (найменування організації)

Контактні телефони: 1.14 2931760 (робочий) 1.15 2946962 (домашній)

РОЗДІЛ ІІ. Доходи, отримані (нараховані) з джерел в Україні та за її межами

	Перелік доходів	Розмір доходу (грн.)
1	2	3
1.1.	Загальна сума сукупного доходу, в тому числі:	5780 гр. 07 коп.
1.2.	Дивіденди, проценти, роялті	не маю
1.3.	Матеріальна допомога, подарунки, пожертвування	не маю
1.4.	Призи, виграші	не маю
1.5.	Допомога по безробіттю	не маю
1.6.	Аліменти	не маю
1.7.	Спадщина	не маю
1.8.	Страхове відшкодування	не маю
1.9.	Доход від передачі грошей та іншого майна у позику (тимчасове користування)	не маю
1.10.	Доход від відчуження майна, зазначеного у розділах ІІІ, ІУ	не маю
1.11.	Авторська винагорода (гонорар)	не маю
1.12.	Доход від підприємницької і незалежної професійної діяльності	не маю
1.13.	Доход від відчуження цінних паперів та корпоративних прав	не маю
1.14.	Заробітна плата та інші доходи, крім зазначених вище	5780 гр. 07 коп.

РОЗДІЛ ІІІ. Відомості про нерухоме майно, що знаходиться в приватній власності

	Перелік об'єктів	Загальна площа ($м^2$)
1	2	3
1.	Земельні ділянки	2800 м²
2.	Житловий будинок	не маю
3.	Квартира м. Київ в. Старонаводницька 4-А. кв. 76	94,8 м². трикімнатна квартира.
4.	Садовий (дачний) будинок Не закінчений, два поверхи, 150 м² с. В. Дмитровичі, Обухівськ. р-н Київськ. обл.	
5.	Гараж	не маю
6.	Інше нерухоме майно	не маю

РОЗДІЛ IV. Відомості про транспортні засоби, що знаходяться в приватній власності

	Перелік об'єктів	Марка/ модель	Об'єм двигуна ($см^3$)
1	2	3	4
1.	Автомобілі легкові	не має	не має
2.	Автомобілі вантажні, спеціальні і автобуси	не має	не має
3.	Мотоцикли	не має	не має
4.	Трактори	не має	не має
5.	Водні транспортні засоби	не має	не має

РОЗДІЛ V. Відомості про вклади у банках, цінні папери та інші активи

	Перелік об'єктів	Всього (грн.)	У тому числі за кордоном (грн.)
1	2	3	4
1.	Номінальна вартість придбаних цінних паперів	не має	не має
2.	Розмір внесків (паїв) до статутних (пайових) фондів підприємств, установ, організацій	не має	не має
3.	Сума грошових коштів на рахунках у банках та інших фінансово-кредитних установах	не має	не має
4.	Готівка у національній валюті України	не має	не має
5.	Готівка у іноземній валюті	не має	не має

Правильність зазначених у цій декларації відомостей

стверджую [підпис] (підпис) 16. травня 1999 р. (дата)

УКРАЇНА
ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ

ПОСТАНОВА

20 травня 1999 року Київ № 39

Про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України, висунутого Українською соціал-демократичною партією 15 травня 1999 року

Розглянувши заяву Української соціал-демократичної партії про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України Онопенка Василя Васильовича і додані до заяви необхідні для реєстрації документи, що надійшли до Центральної виборчої комісії, та беручи до уваги, що вони відповідають вимогам Закону України «Про вибори Президента України», керуючись статтею 22, частинами першою та другою статті 25 Закону України «Про вибори Президента України», статтями 11, 13 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Зареєструвати претендента на кандидата у Президенти України Онопенка Василя Васильовича, 1949 року народження, громадянина України, члена Української соціал-демократичної партії, освіта вища, народного депутата України, який проживає в місті Києві, висунутого Українською соціал-демократичною партією 15 травня 1999 року.

2. Видати уповноваженій особі Української соціал-демократичної партії Андрієнку Олексію Павловичу довідку про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України Онопенка Василя Васильовича та шістдесят тисяч бланків підписних листів для збирання підписів виборців на підтримку претендента.

3. Постанову опублікувати в газетах «Голос України» і «Урядовий кур'єр» та оприлюднити в інших засобах масової інформації.

Голова Центральної і виборчої комісії М. РЯБЕЦЬ

УКРАЇНА
ЦЕНТРАЛЬНА ВИБОРЧА КОМІСІЯ

ПОСТАНОВА

20 травня 1999 року Київ № 40

Про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України, висунутого Прогресивною соціалістичною партією України 15 травня 1999 року

Розглянувши заяву Прогресивної соціалістичної партії України про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України Вітренко Наталії Михайлівни і додані до заяви необхідні для реєстрації документи, що надійшли до Центральної виборчої комісії, та беручи до уваги, що вони відповідають вимогам Закону України «Про вибори Президента України», керуючись статтею 22, частинами першою та другою статті 25 Закону України «Про вибори Президента України», статтями 11, 13 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Зареєструвати претендента на кандидата у Президенти України Вітренко Наталію Михайлівну, 1951 року народження, громадянку України, члена Прогресивної соціалістичної партії України, освіта вища, народного депутата України, яка проживає у місті Києві, висунуту Прогресивною соціалістичною партією України 15 травня 1999 року.

2. Видати уповноваженій особі Прогресивної соціалістичної партії України Марченку Володимиру Романовичу довідку про реєстрацію претендента на кандидата у Президенти України Вітренко Наталії Михайлівни та шістдесят тисяч бланків підписних листів для збирання підписів виборців на підтримку претендента.

3. Постанову опублікувати в газетах «Голос України» і «Урядовий кур'єр» та оприлюднити в інших засобах масової інформації.

Голова Центральної виборчої комісії М. РЯБЕЦЬ.

ЗАТВЕРДЖЕНО
Наказ Міністерства фінансів України
05.05.99 № 121

ДЕКЛАРАЦІЯ

про майно та доходи кандидата у Президенти України, отримані у 1998 році

РОЗДІЛ І. Загальні відомості

Ідентифікаційний номер: 1898904700

1.1 Вітренко (прізвище) 1.2 Наталія (ім'я) 1.3 Михайлівна (по батькові)

Місце проживання: 1.4 254213 (пошт.індекс) 1.5 ____ (область) 1.6 ____ (район)

1.7 Київ (нас. пункт) 1.8 Прирічна (вулиця) 1.9 37 (№ буд.) 1.10 ____ (корп.) 1.11 146 (№ кв.)

Місце роботи: 1.12 20064120 (код ЄДРПОУ) 1.13 Верховна Рада України (найменування організації)

Контактні телефони: 1.14 2917460 (робочий) 1.15 4134105 (домашній)

РОЗДІЛ ІІ. Доходи, отримані (нараховані) з джерел в Україні та за її межами

	Перелік доходів	Розмір доходу (грн.)
1	2	3
1.1.	Загальна сума сукупного доходу, в тому числі:	9833,44
1.2.	Дивіденди, проценти, роялті	—
1.3.	Матеріальна допомога, подарунки, пожертвування	1816,00
1.4.	Призи, виграші	—
1.5.	Допомога по безробіттю	—
1.6.	Аліменти	—
1.7.	Спадщина	—
1.8.	Страхове відшкодування	—
1.9.	Доход від передачі грошей та іншого майна у позику (тимчасове користування)	—
1.10.	Доход від відчуження майна, зазначеного у розділах ІІІ, ІУ	—
1.11.	Авторська винагорода (гонорар)	—
1.12.	Доход від підприємницької і незалежної професійної діяльності	—
1.13.	Доход від відчуження цінних паперів та корпоративних прав	—
1.14.	Заробітна плата та інші доходи, крім зазначених вище	8017,44

РОЗДІЛ ІІІ. Відомості про нерухоме майно, що знаходиться в приватній власності

	Перелік об'єктів	Загальна площа ($м^2$)
1	2	3
1.	Земельні ділянки	нема
2.	Житловий будинок	нема
3.	Квартира	нема
4.	Садовий (дачний) будинок	нема
5.	Гараж	нема
6.	Інше нерухоме майно	нема

РОЗДІЛ IV. Відомості про транспортні засоби, що знаходяться в приватній власності

	Перелік об'єктів	Марка/ модель	Об'єм двигуна ($см^3$)
1	2	3	4
1.	Автомобілі легкові	нема	—
2.	Автомобілі вантажні, спеціальні і автобуси	нема	—
3.	Мотоцикли	нема	—
4.	Трактори	нема	—
5.	Водні транспортні засоби	нема	—

РОЗДІЛ V. Відомості про вклади у банках, цінні папери та інші активи

	Перелік об'єктів	Всього (грн.)	У тому числі за кордоном (грн.)
1	2	3	4
1.	Номінальна вартість придбаних цінних паперів	облігація 1990 р. на кольоровий телевізор 1000 руб.	нема
2.	Розмір внесків (паїв) до статутних (пайових) фондів підприємств, установ, організацій	нема	нема
3.	Сума грошових коштів на рахунках у банках та інших фінансово-кредитних установах	нема	нема
4.	Готівка у національній валюті України	350 грн	нема
5.	Готівка у іноземній валюті	нема	нема

Правильність зазначених у цій декларації відомостей

стверджую [підпис] (підпис) 17. травня 1999 р. (дата)

Розглянувши заяви...

П'ЯТНИЦЯ, 28 травня

УТ-1

06.00 Анонс.
06.05 ТРК «Ера» представляє: «Доброго ранку, Україно!» 06.30, 07.00, 08.00 Новини, прогноз погоди, спорт. 07.10 Гість студії. 07.17 Прес-кур'єр. 07.25 Мультфільм. 07.30 Серіал «Чорна перлина».
09.00 Випускний іспит з української мови за курс середньої школи.
09.10 Погода в Україні та світі.
09.25 Здорові булі.
10.00 Ток-шоу «Вже не діти».
10.30 Банк ідей.
11.00 УТН.
11.15 Право.
11.50 Історія Києва. Фільм 5 — «З вогню та в полум'я». Фільм 6 — «Протистояння».
12.10 Захист.
12.30 Надвечір'я.
13.00 УТН.
13.15—14.00 Національна академія наук України. Електронна комп'ютерна газета «Все-всім».
15.00 УТН.
15.10 Православний календар.
15.15 Діловий канал. Фінансовий огляд. Казна.
16.00 Веселі старти.
16.30 Мультсеріал «Дакула».
17.00 УТН.
17.10 Погода в Україні та світі.
17.20 Серіал «Блакитне дерево».
18.05 Милосердя.
18.30 Саме той.
19.00 УТН.
19.10 Православний календар.
19.15 Право.
19.45 Історія Києва. Фільм 7 — «Неспокій». Фільм 8 — «Надбання і втрати».
20.10 Альманах «Основа».
20.40 Вечірня казка.
21.00 УТН. Панорама.
21.50 Київські солісти. Частина 2.
22.00 Футбол-ретро.
22.15 Не все так погано у нашому домі...
23.00 «Таврійські ігри-98» представляють: гурти «Дощ» та «ТНМК».
23.35 Погода в Україні та світі.
23.45 ТРК «Ера» представляє: «В ніч на суботу» з Оленою Роміною. 00.40 Серіал «Кувалда».

УТ-2

10.00 Телеанонс.
10.05 Людина і закон.
10.35 Худ. фільм «Ніагара».
12.05 Закон є закон.
12.10 Док. телефільм «Червоне болото».
13.10 Відкриваємо Біблію.
13.40 Закон є закон.
13.45 Шелляле.
14.15 Закон є закон.
14.20 Банк ідей.
14.50 Закон є закон.

СТУДІЯ «1+1»

07.00 Програма «Сніданок з «1+1».
08.00 Серіал «Любов і таємниці Сансет Біч».
09.00 Серіал «Доктор Квін».
10.00—16.00 Програми УТ-2.
16.00 ТСН.
16.15 Не всі вдома.
17.00 Серіал «Район Беверлі Хіллз».
17.50 «Імперія кіно» представляє. Худ. фільм «Голлівудський детектив».
19.30 ТСН.
19.50 «Імперія кіно» представляє. Худ. фільм «Ферріс Б'юллер бере вихідний».
21.40 Серіал «Тисячоліття помсти».
22.30 Містечко.
23.00 ТСН.
3.15 Телеманія. Каннський фестиваль.
0.00 Нічний кінозал представляє. Худ. фільм «Ромео в крові».

УТ-3

«ІНТЕР»

07.00 «Від і до».
08.00 Серіал «Заради кохання».
08.55 Б. Бурда в програмі «Смачно з «Олейною».
09.05 Телевізійна патрульна служба. Ситуація.
09.15 Мультфільм «Пригоди Буратіно».
10.25 Джентльмен-шоу.
10.55 Телевізійний центр моди.
11.30 Серіал «Жінка з ароматом кави».
12.20 На перший погляд.
12.50 Інтерновини.
13.00—18.00 Програми обласних та регіональних телекомпаній.
18.00 Інтерновини.
18.10 Гарний настрій.
18.25 Всеукраїнський конкурс анекдотів.
19.00 Поле чудес.
20.00 Інформаційна програма «Подробиці». «Час».
20.45 Минуле.
20.50 Інтерспорт.
20.55 Прогноз погоди.
21.05 Худ. фільм «Убити містера Гріффіна».
22.45 Н. Бабкіна у програмі «Жіночі історії».
23.20 N-кілометр.
23.30 Телевізійна патрульна служба. Ситуація.
23.40 Кохання з першого погляду.
00.10 Про це... у серіалі «Голод».
00.40 Про це...
01.20 Прогноз погоди.

КДРТРК

13.00 Анонс.
13.05 Київські новини.
13.15 Серіал «Стара образа».
13.45 Шлягер представляє.
14.30 Крила.
14.50 Автографи. Астрая.
15.30 Естафета.
15.50 1000 мінус.
16.20 Конкурент.
16.50 Ліки майбутнього.
17.00 Серіал «Стара образа».
17.30 За київським часом.

СТБ

07.00 Програма передач.
07.05 Муз. канал.
07.30 «Вікна». Ранок.
07.45 Прогноз погоди.
07.50 «Вікна»-бізнес.
08.10 Телемагазин.
08.20 Серіал «Сини та коханці».
09.00 Анонси СТБ.
09.05 Серіал «Нано».
10.00 Анонс програм «BIZ-TV».
10.05 Муз. програма «Безхмарний ранок».
11.00 Муз. програма «Світ Нова».
12.00 «Вікна»-експрес.
12.05 Серіал «Дім Еллі от».
13.00 Мультсеріал «Сімпсони».
14.00 Худ. фільм «Тільки в мюзик-холі».
15.25 Телемагазин.
15.45 «Вікна». Новини.
16.00 Анонс програм «BIZ-TV».
16.05 Муз. програма «Зроблено в СНД».
17.00 Муз. програма «1000 і 1 ніч».
17.05 Муз. програма «Безперечні хіти».
18.00 Серіал «Нано».
19.00 «Вікна»-експрес.
19.05 Новини кіно.
19.15 Анонси СТБ.
19.20 Док. серіал «Навколо світу за 80 днів».
20.00 Випадковий свідок.
20.30 «Вікна». Новини.
20.55 «Вікна»-спорт. Прогноз погоди.
21.10 Худ. фільм «Пограбування по-французьки».
23.00 Док. серіал «Найгучніші злочини XX століття».
23.50 Опівночі.
00.10 Муз. програма «Світ Нова».

ICTV

07.00 «Роккі, Бульвінкль і їх друзі». Мультсеріал
07.25 Візит. Марокко. ч.2, Мармаріс. ч.2
07.50 Новини звідусіль (ТК «Гравіс»)
08.00 НБА-Джем
08.28 Миколина погода
08.30 Стиль і інтер'єр
09.00 «Соколине гніздо». Телесеріал
09.45 «Elite Italia». Телемагазин
10.00 «Альф». Комедійний телесеріал
10.30 «Elite Italia». Телемагазин
11.00 «Зелені гектари». Комедійний телесеріал
11.30 «Шпигунські пристрасті». Комедійний телесеріал
12.00 Ток-шоу Тетяни Магар «Він і Вона»
12.30 «Elite Italia». Телемагазин
13.00 Шлягер бо шлягер
13.50 «Elite Italia». Телемагазин
14.00 Вітражі
14.30 «Соколине гніздо». Телесеріал
15.15 «Elite Italia». Телемагазин
15.30 «Невгамовні». Мультсеріал
16.00 «Гей, Арнольде!». Мультсеріал
16.30 Мистецький канал «Територія А». Хіт-парад
17.20 «Elite Italia». Телемагазин
17.28, 21.25, 23.28 Миколина погода
17.30 «Повітряний вовк». Пригодницький телесеріал
18.20 Новини звідусіль (ТК «Гравіс»)
18.30 «Чудернацька наука». Комедійний телесеріал
19.00 «Альф». Комедійний телесеріал. Завершення показу
19.30 «Я хочу тримати тебе за руку». Художній фільм
21.30 Новини звідусіль (ТК «Гравіс»)
22.00 «Вавилон-5». Космічний суперсеріал
23.00 Тижневий огляд НБА
23.30 Мистецький канал «Територія А». Хіт-парад
00.30 «Ренегат». Гостросюжетний телесеріал
01.30 Програма передач на завтра

СУБОТА, 29 травня

УТ-1

07.30 ТРК «Ера» представляє: мультфільми. 07.40 Серіал «Кувалда». Цікаві історії. Музика. 08.45 Док. фільм «Гітлер». Частина 1.
09.25 Погода в Україні та світі.
09.35 Хто в домі хазяїн?
10.05 Сніданок меломана.
10.35 Веселі старти.
11.00 УТН.
11.10 Православний календар.
11.20 Історія Києва. Фільм 9 — «За імперськими мурами». Фільм 10 — «Сходження».
11.55 Село і люди.
12.30 Док. серіал «Хроніки дикої Африки».
13.05 Національний хіт-парад. Хіт-журнал.
13.25 Розслабтесь, ви в ефірі...
13.55 Здорові булі.
14.25 Оранта. Троїцький собор Свято-Успенської Почаївської лаври.
15.00 УТН.
15.10 Православний календар.
15.20 Моя справа.
16.00 Досьє.
16.30 Classic-прем'єр.
17.00 Погода в Україні та світі.
17.15 Палітра. Художник Є. Лещенко.
17.40 «Київська пектораль-99». Вручення театральної премії.
18.30 Піонери успіху.
19.00 Погляд у світ. Огляд міжнародних подій.
19.35 З концертів фестивалю «Пісенний вернісаж-98».
20.40 Вечірня казка.
21.00 УТН. Панорама.
21.45 Міжнародний телефестиваль «Море друзів-98».
23.30 Погода в Україні та світі.
23.40 ТРК «Ера» представляє: «Доброї ночі, Україно!» 23.55 Серіал «Щоденник Червоного черевичка». 00.25 «Еродром». Нічна програма для дорослих. Музика.

УТ-2

10.00 Телеанонс.
10.05 Молодіжний канал.
11.05 Футбол-ретро.
11.20 Закон є закон.
11.25 Клуб-700.
11.55 Док. телефільм «Свята Трійця».
12.15 Закон є закон.
12.20 Музична пошта.
12.50 Закон є закон.
12.55 Док. фільм «МАУП: 10 років за обрій».
13.10 Закон є закон.
13.15 Парламентський вісник.
14.00 Спортивний канал.

СТУДІЯ «1+1»

07.00 Парк автомобільного періоду.
07.40 Як стати зіркою.
08.15 Мультсеріал «Пригоди Соніка».
08.45 Серіал «Ненсі Дрю».
09.10 Доброго ранку, країно!
10.00—15.00 Програми УТ-2.
15.00 Вікно в Америку.
15.30 Серіал «Війни майбутнього».
16.20 Серіал «Ксена — принцеса-воїн».
17.10 Як стати зіркою.
17.45 «Імперія кіно» представляє. Худ. фільм «Лукас».
19.30 ТСН.
19.50 «Імперія кіно» представляє. Худ. фільм «Робін Гуд».
21.40 Серіал «Уокер — техаський рейнджер».
22.30 Повне марабу.
23.00 Нічний кінозал представляє. Худ. фільм «Більше гарних блюзів».

УТ-3

«ІНТЕР»

09.00 «Інтер»-анонс.
09.05 Прогноз погоди.
09.10 Дітвора.
09.40 Гумористична програма «Не час».
09.55 Ранкова зірка.
10.25 Ранкова пошта.
11.00 НЛО.
11.30 Смак.
11.50 Ризький бальзам на душу. Ф. Іскандер.
12.20 Фан-клуб.
12.50 Телевізійний центр моди.
13.20 Життя серед життя.
13.50 Фільм-казка «Попелюшка».
15.10 Спорт-тайм.
15.45 Серіал для дітей «Пригоди Шерлі Холмс». Заключна серія.
16.15 Мультфільми «38 папуг», «А раптом вийде».
16.30 Довгі версти війни. «Жіночі радощі та печалі».
18.05 Національна лотерея.
18.15 Серіал «Слідство ведуть ЗНАТОКИ». Справа № 9 «Свідок».
20.00 Інформаційна програма «Подробиці». «Час».
20.45 Прогноз погоди.
20.55 Гарний настрій. «Елка і кореші».
21.05 Худ. фільм «Згадати все».
23.05 Ах, анекдот, анекдот...
23.40 Нічний сеанс. Худ. фільм «Вамп».
01.25 Прогноз погоди.

КДРТРК

08.00 За київським часом.
08.15 На ранковому прийомі.

СТБ

07.55 Програма передач.
08.00 «Вікна». Ранок.
08.15 Прогноз погоди.
08.20 Муз. канал.
08.35 Док. серіал «Мак і Матлі. У світі природи».
09.00 Мультсеріал «Пінгу».
09.10 Серіал «Фрейд».
10.20 Телемагазин.
10.30 Імпреза.
11.00 Худ. фільм «Пограбування по-французьки».
12.40 Телемагазин.
13.00 Анонс програм «BIZ-TV».
13.05 Хіт-парад «Най... най... най...».
13.35 Муз. програма «Каприз».
14.00 Муз. програма «1000 і 1 ніч».
14.10 Муз. програма «Каприз».
15.00 Худ. фільм «Чандрамукхі».
17.30 Авторська програма В. Молчанова «Пам'ятаю... Люблю...». Е. Колмановський.
18.00 Вікна в світ.
18.30 Муз. програма «Світ Нова» в суботу».
19.00 Телемарафон.
22.30 Худ. фільм.

ICTV

07.00 Разом з Вами. Розважальна програма
07.50 Поради від «Пані»
08.00 Документальний серіал «Остання адреса»
08.28 Миколина погода
08.30 Економічний вісник
09.00 «3 х 4». Найкумедніше домашнє відео
09.25 «Слов'янський базар» представляє...
09.50 «Elite Italia». Телемагазин
10.00 Історія Києва. Рік 1999-й
10.30 Київські мініатюри
11.00 Європейська площа (Практик-TV)
11.25 «На всі боки» з Ольгою Котлицькою (Приват-TV)
11.50 «Elite Italia». Телемагазин
12.00 Від «Перехрестя» — до успіху!
12.30 «Elite Italia». Телемагазин
13.00 «Вавилон-5». Космічний суперсеріал
14.00 Супербол
14.30 НБА-Джем
15.00 Кращі ігри НБА
16.00 Спортивний тижневик
16.50 «Elite Italia». Телемагазин
17.00 Вітражі (Приват-TV)
17.30 «Слов'янський базар» представляє...
18.00 Пані. Стиль життя
18.30 «Дотик ангела». Телесеріал
19.30 Тема тижня (ТК «Гравіс»)
20.00 Модний час
20.30 «3 х 4». Найкумедніше домашнє відео
21.00 Завершення пригод улюбленця глядачів Альфа у художньому фільмі «Проект «Альф»
23.00 «Хмарочос». Музична програма
00.00 «Ренегат». Гостросюжетний телесеріал
01.00 Програма передач на завтра

НЕДІЛЯ, 30 травня

УТ-1

07.30 ТРК «Ера» представляє: мультфільми. 07.40 Серіал «Кувалда». 08.15 Док. фільм «Гітлер». Частина 2.
09.00 ДЕНЬ СВЯТОЇ ТРІЙЦІ. Трансляція Святкового Богослужіння Української Православної Церкви з Трапезного храму Свято-Успенської Києво-Печерської лаври.
10.00 ДЕНЬ СВЯТОЇ ТРІЙЦІ. Трансляція Святкового Богослужіння Української Православної Церкви Київського Патріархату з Володимирського собору м. Києва.
11.00 ДЕНЬ СВЯТОЇ ТРІЙЦІ. Трансляція Святкового Богослужіння Української Греко-католицької Церкви з собору Святого Юра м. Львова.
12.00 ДЕНЬ СВЯТОЇ ТРІЙЦІ. Трансляція Святкового Богослужіння Української Автокефальної Православної Церкви з Успенського храму м. Львова.
13.00 Відкриваємо Біблію.
13.35 Служу Україні!
14.00 Сімейний лікар.
14.35 Мрії збуваються.
15.00 УТН.
15.10 Православний календар.
15.15 Діалог зі Сфінксом.
15.50 Мультфільм на замовлення.
16.55 Футбол. Кубок України. Фінал. «Динамо» — «Карпати» (Львів). У перерві — Погода в Україні та світі.
19.00 УТН.
19.10 Православний календар.
19.15 Європейський футбол.
20.10 Док. фільм «Місто Архангела Михаїла».
20.40 Вечірня казка.
21.00 Сім днів.
21.55 Худ. телефільм «По-модньому».
23.15 Погода в Україні та світі.
23.25 ТРК «Ера» представляє: «Доброї ночі, Україно!»
23.35 Шоу-програма «Вірка Сердючка». «Titanic», або Країна, що пливе».

УТ-2

10.00 Телеанонс.
10.05 Закон є закон.
10.10 Відкрита віза.
10.30 Док. фільм «Київ. Крізь віки».
10.35 Закон є закон.
10.40 Клуб Суперкниги.
11.10 Закон є закон.
11.15 Футбол-ретро.
11.30 Казна.
12.00 Спортивний канал.
13.00 Всеукраїнський огляд народної творчості. «Таврійське перевесло». (Херсонська обл.).

СТУДІЯ «1+1»

07.00 «Імперія кіно» представляє. Худ. фільм «Товариші на літо».
08.45 Серіал «Ненсі Дрю».
09.10 Доброго ранку, країно!
10.00—15.00 Програми УТ-2.
15.00 Версії.
15.40 Серіал «Війни майбутнього».
16.30 Серіал «Пригоди Синдбада».
17.15 СВ-2000.
17.45 «Імперія кіно» представляє. Худ. фільм «За двома зайцями».
19.15 Каламбур.
19.50 «Імперія кіно» представляє. Худ. фільм «Розвелл: у пошуках прибульців».
21.30 Шоу «Містер Бін — поліцейський».
22.10 Серіал «Шпигунські ігри».
23.00 «Епіцентр» — несекретні матеріали.
23.30 Своє кіно. Худ. фільм «Зелений вогонь кози».

УТ-3

«ІНТЕР»

09.00 «Інтер»-анонс.
09.05 Прогноз погоди.
09.10 Програма для дітей «Оповідки про казки».
09.30 Прокинься і співай!
10.15 Уік-енд.
10.45 Доки всі вдома.
11.20 Караоке на майдані.
11.50 Музичний під'їзд.
12.05 Мелорама.
12.35 Підводна одіссея команди Кусто. «Ла-Манш: води розбрату».
13.25 М. Михалков. Сентиментальна подорож на Батьківщину.
13.50 Сміхопанорама.
14.20 Худ. фільм «Вірність».
15.45 Брейн-ринг.
16.40 Худ. фільм «Справжній хлопець».
18.05 Худ. фільм «Гаррі і Хендерсони».
20.00 Інформаційно-аналітична програма «Подробиці тижня».
20.40 Прогноз погоди.
20.50 Джентльмен-шоу.
21.25 Худ. фільм «Той, що косить газони».
23.25 Кращі пісні Лінди.
00.15 Прогноз погоди.

КДРТРК

08.00 Док. фільм «Десятинна церква».
08.10 Екологічний фільм «Врятуємо озон без зволікання».
08.30 Недільні зустрічі.

СТБ

07.55 Програма передач.
08.00 Дитячий серіал «Мауглі».
08.35 Док. серіал «Мак і Матлі. У світі природи».
09.00 Худ. фільм.
11.00 Сімейна програма «Невигадані історії барона Мюнхгаузена».
11.30 Телемагазин.
12.00 Серіал «Моцарт. Життя в музиці». 2 серія.
13.00 Анонс програм «BIZ-TV».
13.05 Муз. програма «Старі пісні».
13.25 Муз. програма «Безперечні хіти».
14.00 Муз. програма «1+1+1».
14.20 Муз. програма «1000 і 1 ніч».
14.30 Муз. програма «Безперечні хіти».
15.00 Кінокомедія «Несподіваний Манхеттен».
17.00 Гра «Сто до одного».
17.30 Клуб «Білий папуга».
18.00 Спорт-тижневик.
18.30 Прогноз погоди.
18.45 Інтерактив.
19.00 Худ. фільм «Чорна гавань».
20.00 «Вікна»-тижневик.
21.00 Док. фільм «Навколо світу за 80 днів».
21.30 Серіал «Секретні матеріали».
22.20 Ні пуху ні пера.
22.50 Телесеріал «Майк Хаммер — приватний детектив».
00.00 Муз. програма «1000 і 1 ніч».
00.10 Муз. програма «Нічний каприз».

ICTV

07.00 «Хмарочос». Музична програма
08.00 Це твій день!
08.30 «Роккі, Бульвінкль і їх друзі». Мультсеріал
09.00 «3 х 4». Найкумедніше домашнє відео
09.25 «Слов'янський базар» представляє...
09.50 «Elite Italia». Телемагазин
10.00 Канал мистецтв «Територія А». Музичний тиждень
10.30 Фант-лото «Бінго»
11.00 Шлягер бо шлягер
11.50 «Elite Italia». Телемагазин
12.00 Вітражі
12.30 «Elite Italia». Телемагазин
13.00 Пані. Стиль життя
13.30 Модний час
14.00 Валентин Щербачов представляє...
14.30 Час «Ч». Військовий тележурнал
15.00 «Мандрівний лицар». Гостросюжетний телесеріал
15.45 «Elite Italia». Телемагазин
16.00 «Вир світів». Пригодницький телесеріал
16.45 «Elite Italia». Телемагазин
17.00 Візит. Каїр, Асуан
17.30 «Слов'янський базар» представляє...
18.00 Поради від «Пані»
18.10 КВН-ліга силових структур України «Зірки на погонах»
19.30 Бюро розслідувань (ТК «Гравіс»)
20.00 На срібнім березі Дніпра...
20.30 «3 х 4». Найкумедніше домашнє відео
21.00 Брюс Вілліс і Меріл Стріп у художньому фільмі «Смерть їй пасує»
23.00 Разом з Вами. Розважальна програма
00.00 «Ренегат». Гостросюжетний телесеріал
01.00 Програма передач на завтра

Оголошення

АКБ «Трансбанк»

повідомляє про загальні збори акціонерів, що відбудуться 9 липня 1999 року об 11-й годині за адресою: Київ, вул. Фізкультури, 9.

Реєстрація учасників за місцем проведення зборів: 9 липня 1999 року з 9-00 до 10-30.

Порядок денний:

1. Про закриття підписки на акції сьомого випуску АКБ «Трансбанк». Внесення змін до статуту АКБ «Трансбанк».
2. Про зміни в складі ради АКБ «Трансбанк».
3. Різне.

Учасники зборів мають пред'явити реєстраційній комісії документ, що посвідчує особу, або доручення уповноваженої особи.

Тел. для довідок: (044) 227-26-29, 227-41-02

Правління АКБ «Трансбанк».

У додаток до інформації, надрукованої в газеті «Голос України» № 75 від 24 квітня 1999 року, повідомляємо, що АБ «Банкірський Дім» змінив свою назву на Державно-акціонерний спеціалізований імпортно-експортний банк України «УКРСПЕЦІМПЕКСБАНК».

Арбітражний суд Львівської області (290010, Львів, вул. Личаківська, 81) порушив 20.05.99 р. справу № 2/719-7/220 про визнання банкрутом ТзОВ СУНП «Драгобрат Лтд» (290010, Львів, вул. Піскова, 15/2; р/р 2600900541 у ЛФ АКБ «ОЛБанк», ЗКПО 13823909, МФО 325699).

Претензії приймають протягом місяця з дня публікації оголошення.

Арбітражний суд Чернігівської області (250000, Чернігів, вул. Леніна, 43) порушив спарву № 5/13 б про визнання банкрутом товариства з обмеженою відповідальністю «СВАН-ЛТД» (251350, Прилуки, Чернігівської області, вул. Радянська, 35; р/р 26009301715326 у відділенні Промінвестбанку, Прилуки, МФО 353423).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймають протягом місяця з дня публікації оголошення.

У неділю, 23.35 — Шоу-програма «Вірка Сердючка». «Titanic»

1920 — 1930 рр.

Думки юнака й патріарха

«Спасибі за ваші публікації на теми історії. Я навіть колекціоную їх, бо це правдивий літопис вітчизняних подій».

Пенсіонер дев'яностолітнього віку з Херсона Іван Петрович БОНДАРЕНКО.

«Вітаю редакцію зі сміливим і вчасним рішенням започаткувати рубрику «Призма часу». «Голосу України» бракувало, на мій погляд, саме історико-хронологічних та аналітично-історичних сторінок. Радий буду щосуботи читати сторінки вітчизняної історії, подані у невимушеному журналістському викладі.

Пропоную також свою десятку видатних українців: князь Володимир Великий, Нестор-літописець, князь Волинський і Галицький Роман, Богдан Хмельницький, Іван Мазепа, Григорій Сковорода, Тарас Шевченко, Михайло Грушевський, Леонід Кравчук, В'ячеслав Чорновіл».

Юрій САМСОН, десятикласник.

Київ.

«Не датися на гачок... ідеології»

Трагічна історія одного сонета

Щоб уявити сьогодні всю складність ситуації, в яку потрапила українська інтелігенція, особливо творча, в 20-ті роки, досить прочитати трагічну історію сонета поета-неокласика Михайла Драй-Хмари «Лебеді».

У французького поета Стефана Малларме (1842—1898) в циклі «Кілька сонетів» є вірш про лебедя (автор не дав йому назви). Цікаво, що твори цього циклу надихнули не одного митця на створення поезій та картин. Так, бельгієць Л. Фредерік написав живописне полотно «Гірський потік», де є образ лебедя — символу чистоти й краси.

Михайло Драй-Хмара — письменник, науковець, педагог, написав композицію «Лебеді», де є такі рядки:

«О, гроно п'ятірне нездоланих співців, крізь бурю й сніг гримить твій переможний спів, що розбиває лід одчаю і зневіри.

Дерзайте, лебеді: з неволі, з небуття веде вас у світи ясне сузір'я Ліри, де пінить океан кипучого життя».

Твір присвячений товаришам автора — поетам-неокласикам М. Рильському, М. Зерову, П. Филиповичу, О. Бургардту (Ю. Клену).

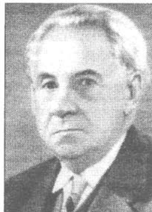
Літературні критики, настановлені ЦК КП(б) У закликати українську громадськість «не датися на гачок підступної ворожої ідеології», побачили у вірші протест митця проти сталінського наступу на національні культури.

І даремно М. Драй-Хмара пояснював, що написав сонет, присвячений п'ятьом французьким поетам групи «Абатство», які побували в СРСР тощо. М. Драй-Хмара, М. Зеров, П. Филипович загинули в сталінських ГУЛАГах. Два інші неокласики — М. Рильський та О. Бургардт — зазнали переслідувань. Останній, німець за національністю, скористався можливістю емігрувати на свою історичну батьківщину, М. Рильський почав писати поезії, в яких славив кремлівського диктатора.

М. Драй-Хмара.

М. Зеров.

П. Филипович.

М. Рильський.

О. Бургардт.

Багатообіц... закінчилис... «великим п...

«Від Сяну до Дону»?

Приступити до розв'язання проблем кордонів, зокрема між РРФСР та УСРР, зрозуміло, стало можливо лише після громадянської війни. Лідери і УНР, і Української держави через об'єктивні та суб'єктивні причини зупинилися на декларативному проголошенні державних кордонів.

Михайло Грушевський — глава українського парламенту, бачив їх швидше як історик. У статті «Якої ми хочемо автономізації і федерації» він визначив кордони України на основі об'єднання українських земель (територій, де переважало етнічне українське населення) Російської держави. Таким чином в УНР планувалося об'єднати Київську, Волинську, Подільську, Херсонську, Катеринославську, Чернігівську, Полтавську, Харківську, Таврійську та Кубанську губернії. М. Грушевський вважав, що до цих територій належить додати українські повіти Воронїжчини, Донщини, Городенської, Мінської, Курської, Чорноморської та Ставропольської губерній та Холмщину.

Адміністративно-територіальний поділ УНР закріплювала Конституція, прийнята 29 квітня 1918 року. УНР складалася з 30 земель.

Крим довго не потрапляв до складу УНР через те, що її соціалістичні лідери-демократи вважали — кримські татари мають самостійно зробити свій вибір: чи залишатися в складі України, чи створювати свою державу.

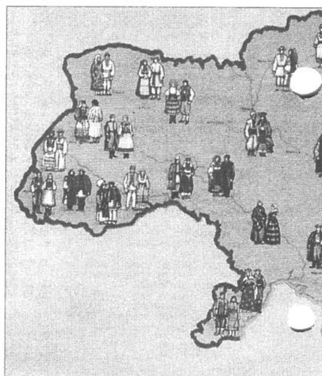
Галичина, Буковина та Закарпаття увійшли до ЗУНР.

Але до реального встановлення кордонів України справа так і не дійшла (науковці визначають площу територій, зайнятих етнічними українцями, у більш як мільйон квадратних кілометрів). Лише давній гімн України стверджує гасло «від Сяну до Дону».

Гетьман П. Скоропадський був рішучіший — він бачив східні кордони своєї держави по Дону й Кавказу. Кубань у планах гетьмана посідала важливе місце. Настільки важливе, що був розроблений план десантної операції Запорізького корпусу З. Натієва на Тамань з метою приєднання цього краю до України.

Між Києвом та Краснодаром велися переговори. До Києва за рішенням Кубанської Законодавчої Ради від 15 травня 1918 року прибула делегація краю. Але переговори виявилися безрезультатними, оскільки їхні учасники не змогли дійти згоди, зокрема щодо майбутнього статусу Кубані. Гетьман наполягав на включенні області до складу України з призначенням туди свого генерал-губернатора. Кубанська сторона висловлювалася лише за федеративні зв'язки з Україною. Проте сторони обмінялися дипломатичними представництвами на рівні посольств. Кубань до того ж отримала військово-технічну допомогу. З Києва було відправлено 76-міліметрові гармати, 21 тисяча гвинтівок, 20 кулеметів «Максим», 100 кулеметів «Кольт» і 40 — австрійського зразка, 5 млн. набоїв, 50 тисяч снарядів. Усього надано допомогу на 6 млн. крб.

У другій половині 1918 року ситуація на Кубані та Чорномор'ї складалася на користь України. Фактично були всі умови для антибілогвардійського повстання.

Активно діяла на Кубані й гетьманська розвідка. Як рапортував співробітник посольства Української держави в Катеринодарі К. Поливан, зібрано інформацію про настрої політичних кіл, становище місцевого козацтва, інтелігенції, розстановку сил. «Політична кон'юнктура на Кубані, — зазначав К. Поливан, — вимагає від українського посольства одразу ж розпочати якомога ширшу й енергійну працю в справі поширення політичного впливу Української держави в краї».

Гетьманське посольство ставило питання про відкриття на Кубані українського торгового представництва для запобігання поширенню спекуляції, зокрема нафтопродуктами.

Планувалося також зміцнити розвідувальну мережу на Кубані за рахунок організації представництв українських засобів масової інформації, кооперації та поширення товариств «Просвіти».

Падіння гетьманату зруйнувало всі його наміри щодо Кубані. Загинув консул Української держави на Кубані, розвідник полковник Ф. Боржинський — білогвардійські офіцери розстріляли його на станції Волноваха.

У цілому гетьман П. Скоропадський зумів об'єднати всі етнічні українські землі (крім Кубані та ЗУНР). Були приєднані 12 повітів Холмщини, Підляшшя та Берестейщини. Крим увійшов до Української держави на правах автономії.

Кубань була і в полі зору Української Народної Республіки часів Директорії. Так, з Кам'янця-Подільського член Директорії А. Макаренко послав з таємною місією до Краснодара Ю. Скугар-Скварського. З фальшивими документами, в тому числі й співробітника Київської ГубНК («чека»), розвідник збирав інформацію про Добровольчу армію, а також вів переговори з крайовою владою про повстання проти білогвардійців. Ю. Скугар-Скварський дістався до окупованого денікінцями Києва, а звідти під виглядом помічника машиніста — до Краснодара. З собою він мав 18 тисяч царської та керенської валюти з таємних фондів Директорії. Кубанські лідери песимістично оцінювали перспективи спільної з УНР боротьби проти «білих». Український розвідник успішно виконав своє завдання й повернувся додому.

Таким чином, справу визначен-

ня ко...
керів...
розв'я...
Й ...
в ...
часв.

Зах...
лися ...
Ризьк...
року ...
на 19...
раїнсь...

192...
РКП(...
ня», я...
вався ...
розв'я...
лік. У...
регляд...
адміні...
...о,
регля...
БСРР...

Зак...
ні не ...
ні зе...
млн. ...
відіщ...
розька...
шість ...
інці (...
ли в с...

Ми...
на дан...
му кра...
україн...
земно...
Донщ...
магав ...
наголо...
терито...
тарськ...
нальн...
люцій...
колиш...
це кол...
шим, ...
гало в...
розпо...
пригн...

ильні 20-ті
і
ереломом»

Націю творять держава
і культура,
а з психологічного боку —
свідомість і воля

ів одержали в спадщину УСРР. Ці проблеми лися на тлі дискусії між ним ... Х. Раковським, і як... ійшли до наших

кордони УСРР визначи-писанням з Польщею договору у жовтні 1920 ордон проліг по Збручу, ів відірвавши західноук-емлі від України.

ку резолюція XII з'їзду Про національне питан-певною мірою засуджу-йський шовінізм, дещо ла руки урядам респуб-поставила питання пе-ордонів. Було створено тивно територіальну ко-оде... ла завдання пе-кордони між РСФР, УСРР.

лось усе тим, що Украї-и не повернули її етніч-з населенням понад 4 вік, а, навпаки, до Росії Шахтинська та Таган-руги, де переважну біль-елення становили укра-б) і які до 1924 року бу-і УСРР.

Скрипник, спираючись о в Північно-Кавказько-оживає 3 млн. 100 тисяч а в Центрально-Чорно-районі (Вороніжчина та — 1 млн. 650 тисяч, ви-дати ці землі УСРР. Він вав, що справедливим ьним поділом «проле-ктатура розв'язує націо-тання, знищує дорево-становище народностей і російської імперії, бо льне становище, між ін-найперше саме й поля-ржавно-адміністративній ності, необ'єднаності их народностей, ці об-

ставини заважали об'єднанню їх культурних зусиль та ставали на перешкоді їхньому розвитку».

Отже, проблема українських кордонів, переглядати які згідно з Гельсінськими домовленостями ніхто в Україні не збирається, — це сталінський спадок, і претендентам на лаври (мовляв, все вирішено й саме нами) краще помовчати.

Україна стояла і стоїть на перехресті ідеологій, релігій, цивілізацій

Як зазначив історик-консультант нашого циклу професор Станіслав Кульчицький, 20-ті роки часто називають періодом національно-культурного відродження. І справді, про це навіть ішлося в партійних документах, а X з'їзд КП(б) У 1928 року рішуче засудив російський великодержавний ухил і вітав розвиток української духовності.

У часи горбачовської перебудови в Україні відбулось немало наукових та публічних дискусій щодо закономірності національного відродження в 20-ті роки. Здається, найближче до істини стояв історик Ярослав Дашкевич, котрий твердив, що «українізація» була лише вимушеним компромісом сталіністів. Вони не могли зупинити національно-культурний рух в радянських республіках. А коли говорити про Україну, то тут в 20-ті роки не вщухали хвилі антирадянських повстань, не випадково голова уряду УСРР Х. Раковський домігся розміщення в Україні півторамільйонного угруповання Червоної армії (хоча подібна ситуація була і в Середній Азії, на Кавказі, в Сибіру та на Далекому Сході).

Василь Еллан-Блакитний

І тут знову треба сказати про закономірність історичних процесів у тому сенсі, що національно-культурне відродження було не результатом відповідної політики комуністичної партії, а продовженням національно-визвольної боротьби патріотичних сил, розпочатої за часів УНР та гетьманської Української держави.

Візьмемо для прикладу наслідки літературної дискусії в Україні 1925—1928 років — стрижневої події в тодішньому культурному житті.

Наперед скажемо, що сама дискусія — явище унікальне хоча б тому, що свідчить про якісний рівень руху інтелектуального опору російським великодержавникам та сталіністам.

Формально почалося все з темпераментної відповіді талановитого прозаїка Миколи Хвильового «Про сатану в бочці», або Про графоманів, спекулянтів та інших просвітян» на лист маловідомого нині прозаїка Григорія Яковенка. М. Хвильовий зумів побачити в пересічному листі-скарзі початківця агресивну консервативну силу, здатну дискредитувати літературу як мистецтво, й забив на сполох. Не може бути масової культури, переконував опонентів письменник й аргументував свою правоту незаперечними фактами, публікуючи один за одним серію памфле-

Літературне об'єднання «Гарт»

тів, актуальність яких не втрачена й сьогодні.

Літературна дискусія в розбудженому культурним відродженням суспільстві швидко набула політичного характеру. Й це зрозуміло. Адже про що йшлося в її підтексті? «Чи продовжувати бути Україні залежною від Москви й залишатись провінцією Росії чи виборювати незалежність і зберегти свою самобутність. Не може бути справжнього соціального визволення без всебічного визволення національного», — ці та інші ідеї М. Хвильового, природно, орієнтували українську культуру на Європу, закликали засвоювати насамперед західний культуротворчий досвід.

26 квітня 1926 року Й. Сталін надіслав до Харкова листа «До тов. Кагановича та інших членів ЦК КП(б) У». У ньому, зокрема, говорилося: «У той час, як західноєвропейські пролетарські класи та їхні комуністичні партії повні симпатії до Москви, до цієї цитаделі міжнародного революційного руху та ленінізму, в той час, коли західноєвропейський пролетаріат із захопленням дивиться на прапор, що повіває над Москвою, український комуніст Хвильовий не має нічого сказати на користь Москви, як тільки закликати українських діячів тікати якомога швидше геть від Москви».

Далі можна й не продовжувати — ви, шановні читачі, й самі здогадалися, за яким сценарієм розвивалися події.

Микола Хвильовий покінчив з собою в травні 1933 року (останньою краплею були побачені ним жахливі картини голоду в українських селах). Решта учасників літературної дискусії (в тому числі й Г. Яковенко) були репресовані й завершили свої суперечки в сибірських ГУЛАГах (зауважимо, що знищені були й захисники Москви, й ті, хто посмів засумніватися в її лідерстві).

* * *

Ще раз запитуємо себе: «Навіщо гортаємо сторінки минулого?» Й відповідаємо: «А хіба сьогодні не на тому само перехресті стоїмо? Не ті запитання народжує швидкоплинний рух історії?»

Не забуваймо, що українізація в офіцяльні 20-ті роки завершилася «великим переломом» (1929 року Й. Сталін виступив зі статтею «Рік великого перелому», в якій заявив, що СРСР перебуває на порозі нового етапу свого розвитку»).

А що сказали б італійці?

У 20-ті роки, як, до речі, й нині, в газетних кіосках і столичного Харкова (тоді тут була столиця УСРР), й інших міст України переважали російськомовні газетно-журнальні видання. Надходив і ленінградський журнал «Жизнь искусства». Але автори його не розуміли, що вони насамперед повинні бути повпредами багатої досвідом культуротворчої діяльності російської преси, а не менторами, такими собі вчителями «меншого брата». Наприклад, їх обурювало, що «в Харькове, где сплошь все население отлично понимает русский язык, не существует ни одного хорошего русского театра (за исключением разве музкомедии)». До речі, російський театр було відкрито, і має він ім'я Олександра Пушкіна.

Але особливо ленінградців шокувала Одеса, де посміли затримати відкриття відреставрованого театру лише через те, що було рекомендовано почати сезон українською оперою. Гонористі автори «Жизни искусства» саркастично зауважували: «И в конце концов, не все ли равно, пойдет ли «Аида» на русском языке или на украинском (ведь оригинальной оперной литературы на Украине, не в обиду будь сказано, нет), и от того, что «Аида» будет исполняться по-малорусски, она не станет украинской оперой».

Отак, з одного боку, офіційна Москва докладала зусиль, щоб проводити в життя рішення партійних з'їздів та конференцій, що закликали реалізувати плани українізації, а з другого — великодержавники-журналісти гнули свою лінію. Бачте, якщо «Аїда» звучить по-російськи, то це вже російська опера. А що сказали б з цього приводу італійці? Що опера «Князь Ігор», виконана на римській сцені, італійська?

А врешті-решт, і в Росії, і в Україні немає проблеми мови, але гостро стоїть проблема з культурою та освітою.

Десятиліття на тлі всесвітньої історії

✔ 1921

— голод в Поволжі, Південній Росії та в Україні

✔ 1922

— Рапальський радянсько-німецький договір про встановлення дипломатичних відносин

— встановлення фашистської диктатури Беніто Муссоліні в Італії

— утворення СРСР

✔ 1923

— утворення соціалістичного Інтернаціоналу

Пауль ГІНДЕНБУРГ.

✔ 1924

— II з'їзд Рад. Прийняття Конституції СРСР

✔ 1925

— обрання фельдмаршала Пауля Гінденбурга президентом Німецької республіки

— курс на соціалістичну індустріалізацію в СРСР

✔ 1926

— підписання радянсько-німецького договору про нейтралітет і ненапад

Роберт КОНКВЕСТ.

— державний переворот у Польщі. Встановлення режиму «санації» («оздоровлення»), спрямованої зокрема на ущемлення прав українців

— вступ Німеччини до Ліги Націй

✔ 1927

— розрив Англією дипломатичних відносин з СРСР

Микола СКРИПНИК.

✔ 1928

— поразка прихильників «санації» на виборах до польського сейму

✔ 1929

— здійснення насильницької колективізації сільського господарства в СРСР

З картини В. Чеканюка.

Ведучі рубрики:
Віталій АБЛІЦОВ,
Віталій ЖЕЖЕРА,
Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ.

У лютому ц. р. ми оголосили конкурс учнівських творів «Тарас Шевченко: тема вільна» (листи, сни, фантазії про зустріч із Тарасом). Список переможців опубліковано 27 березня. На жаль, за браком паперу ми не змогли вчасно опублікувати хоч уривки з кращих творів. Робимо це сьогодні, в день перепоховання Поета

Пам'ятник

Конкурс

Дитячі послання приголомшують несподівано-особистою інтонацією, деякі починаються так: «Здрастуй, Тарасе! Не знаю, чи дійде до тебе мій лист...» Будемо сподіватися, що дійшли — всі. Втім, очевидно й ось що: чим старші діти, тим завзятіше вони повторюють наші помилки й спілкуються з Шевченком не як з людиною і поетом, а як з певним мітингово-соціальним стереотипом. Так ми їх учимо — не думаючи, що подібна наука робить істину плоскою, віддаляє. А завданням конкурсу було передусім особисте наближення до Тараса. Чи не найкраще це вдалося молодшим школярам. Їхній сміливості й святій безпосередності позаздрить не один публіцист. Ось пише п'ятикласник з Дніпропетровська Роман Гармаш: «Как бы я узнал Шевченко среди современных людей? А очень просто: он с усами, на голове лысина, ему лет 35, сильного телосложения, а самое главное — я узнал бы Тараса по его рассуждениям!» Сам Тарас засміявся б крізь сльози, обняв Романа й сказав: «Хлопчику мій хороший...»

Закон, теплий для всіх

Спершу зупинимося на листах із соціальним прицілом. Справді, спокусливо легко цитувати Шевченка на будь-якому мітингу! Але саме це веде до певного стереотипу. Тому виділимо лиш тих, кому вдалося знайти свіже слово чи несподіваний поворот.

Приміром, дев'ятикласниця з Сімферополя Марія Руденко, побачившись із Шевченком уві сні, «не одразу змогла зустрітися з ним очима — було соромно за те, що робиться на Україні...»

Назар Кравс (8-й кл., Львівщина): «Чи знаєте ви, Тарасе Григоровичу, наш учителю й порадднику, що я вичитав у «Голосі України»? Нам треба повернути вивезені нашими співвітчизниками капітали — не менш як 10 мільярдів доларів! Це виходить, Тарасе Григоровичу, що половину бюджету розікрали! Тому звертаюсь до вас: пошліть натхнення, честі й совісті тим, хто правду зневажає, хто нею торгує, хто забув присягу і зневажає народ. І тоді збудуться ваші слова, і забудеться срамотна година, і оживе добра слава України!»

Роман Рекуха (10-й кл., Чернігівщина) прилетів до Т. Ш. на машині часу, привіз паляницю, шоколадку «Корона» й сказав: «Ви ж знаєте, ми завжди хотіли незалежності, а коли її здобули, то не знаємо, що далі. Живемо отак потихеньку, а можна й краще було б. Та ви не турбуйтесь, нічого, будемо жити, поки є Україна». (Тут у Романа — психологічно точна деталь, якої чомусь нема ні в кого, хто описує свою зустріч з Шевченком: «Здивований Тарас сидить не дихаючи й дивиться на мене...»)

Досить поширене місце зустрічі наших юних сучасників з Т. Ш. — базар! Наталя Василишин (6-й кл., Стрий, Львівщина): «Якось ми з братом пішли на Мильнички, так у нас називають ринок. А там ходить між рядами якийсь дідусь (схоже — Шевченко), приглядається до товару й просить: «А дайте мені оту чорну пляшку!» Йому кажуть: «То дорога горілка «Taras», а коштує вона всю вашу пенсію!» Дід образився — і за те, що дорого, і що його ім'я там написане не по-нашому...»

Максим Кукало (8-й кл., Тернопіль) описує величезне сучасне торговище (це — сон), з неба звучать вірші Шевченка, ніхто на те не зважає, але раптом з базарного натовпу вискакує чоловічок, задирає голову до неба й кричить тонким голосом: «Не вчи нас! Не вчи! Досить уже! Набридло! Самі дамо собі раду! Бо у нас незалежність!» — і гордо показує рукою довкруг себе, а по площі вітер ганяє пластикові пляшки й пакети...

Володимир Пришляк (8-й кл., Тернопільщина): «Було холодно, ми йшли з Тарасом по ринку, я розповідав, що мама-вчителька отримує зарплату раз на рік, а сам я зі своїми п'ятірками нікому в цій державі не потрібен, але дощ скінчиться, зійде сонце, і ми ще приймемо такий закон, щоб усім було тепло....»

Шевченко-президент

Старшокласник з Чернігівщини (с. Дягова) Тимур Павленко уявив, що сидить він удома, аж тут прийшов Тарас Шевченко збирати підписи за своє президентство. Далі йде діалог, де слова Шевченка лиш угадуються: «Заходьте, Тарасе Григоровичу! А чому ж я вас не знаю? В школі вивчаємо вас! Та ні, батьки на роботі. Хоч зарплати не отримують, але ходять. А ви у президенти хочете? Ну, слава Богу! Хоч один президент буде нормальний. То не біда, що у вас грошей нема. Вас і так оберуть... Може, перекусите? Ось картопелька в мундирах, хлібець. Ну, дивіться. Жаль, звичайно... А навіщо вам те президентство, Тарасе Григоровичу? Зараз ми вас любимо, а тоді? Тим більше, що й грошей у вас нема. Ох, і вас підведемо, і самим сором буде... Ви вже вибачайте, що безвусий вусатому радить, але я від щирого серця. Ага, прощайте. Батькам обов'язково передам. Щасти вам, Тарасе Григоровичу...»

Яна Садова (Рубіжне, Луганщина) прямо запитала Т. Ш. як Президента: «Чому ви допустили розвал в освіті, чому учні поділені на бідних і багатих?» Він відповів по-президентському просто: «В силу того, що я тільки оце вступив у свої повноваження, я не в силах охопити всі проблеми. Але освіта у мене на першому плані. Я домагатимуся також, щоб навчання було безплатним!»

Куди там Аллі Пугачовій...

Немарно сказано, що дітям відкрите Царство Боже. Наївний погляд на генія в усякому разі веселіший за деякі дисертації: «Ми вийшли в садок вишневий коло хати і Тарас почав співати. Як він гарно співав, куди там тій Аллі Пугачовій!..»

Перед нами лист Валі Данилейко, п'ятикласниці з Чернігівщини: «Привіт! Ось моя вигадана історія. Одного разу дівчинка 12 років пішла на прогулянку і заблукала. Вона ішла довго дрімучим лісом, а потім заплакала. Цей плач почув якийсь чоловік, що збирав лікарські квіти. «Що з тобою?» — запитав він. «Я заблукала!» — «А звідки ти?» — «З Переволочної!» — »Ходімо, одведу тебе!» — «Дякую. А як вас звати?» — «Тарас Шевченко. А тебе?» — «Мене звати Валя». Вони йшли півгодини. Валя сказала: «Вечоріє, ми не встигнемо». Незабаром настала ніч. Вони побачили вдалині якісь вогники. Але то було не село, а вовки. «А-у-у-у!» — почулося від лісу. «Ось і прийшла смерть!» — подумала дівчинка, а Тарас сказав: «Треба якось їх перелякати!» Він скинув светр, підпалив його і пішов на вовків. Вовки втекли. А у Валі дома панувало горе. Її мама плакала й страждала, їй у голову лізли погані думки. «Донечко, донечко! Може, тебе вовки з'їли?» Вся родина сіла в машину й поїхала шукати Валю. Вони їхали лісом і виїхали на галявину, де колись перебували Т. Г. Шевченко і Данилейко В. О., а потім вийшли на їхній слід. Валя побачила свою родину й кинулася до мами: «Мамо! Я думала, більше тебе не побачу!» Вона поцілувала маму, тата, бабусю й братика. «А хто цей чоловік?» — «Це Тарас Шевченко. Він мене врятував». — «Вам, мабуть, ніде зупинитися!» —спитала мама. «Та ніде!» — «Живіть у нас!» —запропонував тато. «Я не можу!» — «Чому? Ви ж урятували нашу донечку!» — «Ну, добре!» Повернувшись додому, Валя і Тарас розповідали про свої пригоди за вечерею. Усім сподобалося, а найбільше Вадимчику. Він просив розповідати ще й ще. А їм це подобається —розповідати про свій героїзм!»

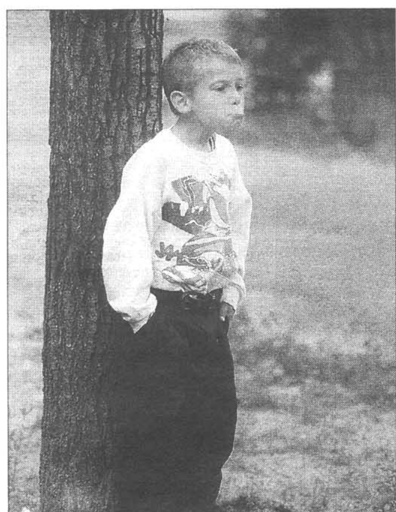
Коментувати? Ми отримали ще одного листа з Переволочної — теж дуже цікавого і теж від п'ятикласниці, Юлі Мареги. Що за п'ятикласниці у тій Переволочній!

А ось простодушна фантазія Марійки Зізявої (6-й кл., с. Краснилівка на Волині). Марійка взяла букет вербових котиків і пішла привітати Т. Ш. з днем народження. Але не застала вдома: сказали, що він пішов кататися на лижах. А як його знайти? Он хтось іде з лижами, але Шевченко має бути з бородою, а цей — без. А в парку стільки лижників, що аж голова паморочиться. Бачить — стоїть чоловік і дивиться на вершину дерева. «Добридень! — каже вона. — А що ви там побачили?» — «На білочку дивлюся!» Це був Шевченко. Ой, каже Марійка, я хочу з вами поговорити! А він: «Коли щось важливе, то ходімо додому, бо я трохи змерз! До речі, а звідки ви всі мене знаєте?» — «Та як же вас не знати! Ви ж гордість України!» Вдома, за чаєм, вони бесідували з Т. Ш. про його творчість.

Повернення домівки

Цікаво, що діти ніби повертають Тарасові затишок дому, якого у поета ніколи не було.

Ось уривок з листа Андрія Шпакова (6-й кл., Костянтинівка на Донеччині). «Вечір, надворі йде сніг, я читаю «Кобзаря». Чую — хтось прийшов. «Дідусю Миколо, це ти?» — але бачу чоловіка з того портрета, що в книжці. Мовчимо. Бачу посмішку з-під вусів. Починаю розповідати про себе, про татка, якому три роки не платять зарплати, і у нього, здорового чолов'яги, опускаються руки. Про маму, що годує нас і все тягне на собі. Я говорю, а він — ні слова. Я кажу, що скоро весна, що знову татко буде ремонтувати лавку, щоб було де посидіти бабусям, а мама буде копати квітник під вікнами. А на дачі ми посадили вишневий садок, і він цього року зацвіте...»

Повертаючи Дім Тарасові, вони ніби будують свій власний дім. Оля Сушкова (8-й кл., Луцьк): «Коли ми жили у бабусі Насті і дідуся Бориса, там на стіні завжди висів потрет Т. Ш. У нас із сестрою є ціла бібліотека про Шевченка. Книжки приносив дід Сава, якого з нами вже нема. Коли читаю ті книжки, завжди згадую діда Саву». Ганна Демчук з Києва: «Шевченко нагадує мені мого прадідуся Анатолія. У нього теж була лисина на півголови, бо він робив щодня тяжку селянську роботу і спливав гарячим потом. Мені часто сняться сни, в яких є село і моя бабуся в тому селі. Вона живе в Обухівському районі, я до неї часто їжджу, помагаю їй усе робити. Отак я шукаю в світі свого Шевченка і тому стараюся робити тільки добро».

А Наталя Бузницька (11-й кл., Черкаси) цитує листа прадіда, Максима Лаврентійовича Бузницького, своєму синові (Наталчиному дідусеві) Петру: «Здрастуй, синок! Наша частина на переформуванні в місті Горькому. За кілька днів на фронт. Ти знаєш, що ім'я Горького пов'язане з Каневом, він бував там. А для мене, сину, Канів і Тарас дуже дорогі. І не лише тому, що ми звідти родом, — Шевченко вчив нас ніколи й ні перед ким не ставати на коліна. Кланяйся, сину, всім рідним. Як будеш на Тарасовій горі, вклонися і йому від мене». Наталя пише: це був останній лист, у боях за Прибалтику прадід пропав безвісти. Але його портрет у нас — поруч з портретом Тараса.

Тарас і калинове морозиво

Є листи без нарочитості, автори питають і пропонують саме те, що їм цікаво, й не соромляться бути собою. Як, приміром, Ісаченко Віка (8-й кл., Суходольськ, Луганщина): «Здравствуй, Тарас! Поздравляю тебя с днем рождения, желаю счастья и здоровья на благо нашей родины Украины... Давно хочу спросить, почему ты не писал из Петербурга Оксане Коваленко? Ведь в момент вашей разлуки она больше тебя понимала, что значит твой отъезд для вас обоих. А ты не прислал ни одного письма. Почему? Оксана этого понять не смогла — и не только потому, что была менее грамотная, чем ты...»

Або Бідна Аня (6-й кл., Чернігів): «Думаю, что в нынешней жизни сочетать работу и учебу Тарасу было бы сложно, ведь он сирота и помочь ему материально некому. А я ведь тоже сирота, живу у дедушки с бабушкой. Если Тарасу трудно с английским, то я учусь в английском классе на 4-5, и всегда помогла бы».

Галина Крайнічук (Хмельниччина) та Сергій Мізяк (Харківщина) вважають, що талант поета Шевченка сьогодні ожив у таланті футболіста Шевченка.

Шестикласник Сашко Перцовський з Сєверодонецька надіслав нам не листа, а цілого учнівського зошита! Судячи з написаного там, Шевченко мешкає в Сєверодонецьку майже постійно. Вони з Сашком ласують калиновим (!) морозивом і роздумують про серйозні речі: «В нашем городе на востоке Украины почти не слышно украинской речи. Даже на уроках украинского языка больше говорим по-русски. Но мы граждане своей страны и нашему поколению суждено изменить такое отношение к нашей культуре».

Звісно, спроба наблизитися до Т. Ш. вимагає фан-

В нашем городе на востоке Украины почти не слышно украинской речи

невідомому Шевченкові

тазії (і тоді Шевченко з'являється у вигляді голуба чи навіть кульової блискавки), щирої простодушності (багато хто з дівчат залюбки позує для портрета Шевченку-художнику) і навіть неабиякої сміливості (одна юна авторка пронесла ув'язненому Тарасові кілька олівців у Петропавлівську фортецю, хоч її при цьому двічі обшукували кляті жандарми — жах!).

Свідчення очевидців

У деяких листах — описах уявних зустрічей із Т. Ш. —трапляються деталі, які можуть належати або справжнім очевидцям, або тим, хто дуже серйозно пережив написане. Інколи наче й нема чогось особливого, але одна точна й несподівана репліка змушує здригнутися. Як у творі (сні) Мар'яни Ковальчук (дев'ятикласниці з Бурштина) — ніби іде вона городом, раптом якийсь білоголовий хлопець питає: «Мар'яно, ти до Катрі?»

Звісно, то був Тарас — точніше, то була вдало знайдена Мар'яною перша, найважча, репліка для подібної зустрічі.

А Вікторія Левицька (11-й кл., Ізяслав, Хмельниччина) уявила себе на Парнасі, щоб побачити, у якій компанії там перебуває Шевченко. І побачила: Шекспір, Данте, Гете, Пушкін, Верлен, Франко, Зеров і Стус. Економний список! І свідчить він про те, що цей сон не снився більш нікому.

До речі, про сни. Більшість пише за схемою: заснув —побачив Шевченка — і прокинувся, щасливий. А от Марія Сорока (7-й кл., Івано-Франківщина) написала: «Я заплакала і прокинулась, і вже не було ні Шевченка, ні Дніпра...»

Кобзар у «Лінкольні»

Олексій Ілляш, семикласник із Києва, описує свій сон так. Сниться йому чомусь Туреччина, а в ній автомобіль «Lincoln Navigator», а там — Тарас Шевченко. Він покликав Олексія до себе, той погодився (бо зустрітися з видатною людиною, та ще й в іномарці, вдається не кожному). Вони розговорились. Шевченко-бізнесмен заради цієї бесіди відмінив якусь ділову зустріч, скориставшись мобільним телефоном. І розповів, як тут опинився. Сидів він довго в раю, нудився, а якийсь неуточнений диявол якраз пролітав через рай на землю. І Тарасові так захотілося додому! Отак воно й сталось. «А чому не повертаюся на Україну? Бо там зараз ходить моя слава, і вона робить усе за мене, а мені там робити нічого, от і все!»

Філософський сон! І характер — Шевченків! Він би справді, щоб вирватися на землю, ухопився б навіть за нечисту силу...

Не обов'язково сказати все

Таїсія Брощак (10-й кл., Вірнопілля на Харківщині) надіслала оповідання: немов приїхала вона на село до бабусі і зустріла там хлопця на прізвисько Шеф (від «Шевченко» — але авторка тонко уникає надто прямих паралелей). Він сирота, батьків втратив після Чорнобиля і влітку пасе телят — заробляє на навчання в художній школі. Вони подружилися. А потім він зник невідомо куди, залишивши дівчині свої малюнки й вірші. У неї вистачило стриманості не цитувати ті вірші — «бо він довірив це мені одній».

Саєнко Ірина (9-й кл., с. Каніж, Кіровоградщина): «Мені чотирнадцять. Я стою на тому самому шляху, по якому мандрував мій ровесник Тарас зі своїм батьком. Якби цей шлях міг повести тебе, Тарасе, в майбутнє, то ми б зустрілися сьогодні. І тоді... Ви зупиняєтеся на ночівлю не в Дідовій Балці, а в моєму Канежі, в колишній Десятій Роті, в оселі моїх батьків. Нехай наші батьки гомонять собі та закусюють, а я почитаю тобі «Тополю» і «Садок вишневий». Тобі сподобаються ці вірші, бо вони диво! Ти не повіриш, що все це сам пізніше напишеш. Та я й не розповім тобі твою біографію, не скажу, що то на стіні під рушником —твій дорослий портрет...»

Пам'ять і пам'ятник

Владислав Білецький (6-й кл., Звенигородка, Черкащина). «Ніхто не хоче вірити, що я розмовляв з ним, коли був ще малим. А було так: мама послала мене купити кефіру, а я, повертаючись додому повз автовокзал, де стоїть пам'ятник молодому Шевченку, ненароком розбив пляшку. Стою й гірко плачу. І раптом чую: «Чого сльози ллєш? Ось гроші, збігай ще раз купи кефіру, а на здачу візьми цукерок і більше гав не лови! А мамі скажеш, що це од Тараса!» Вдома мені не повірили, прийшли на те місце, але там вже нікого не було...»

Олег Чорнухін (9-й кл., Харків): «Дорогий друже Тарасе! Ти заповідав, щоб твої вірші прийняла Україна незлим тихим словом. Але земляки забули про тихе слово. Вони так часто і так гучно говорять про тебе! А скільки набудували тобі пам'ятників — такі тобі й не снилися! Я не хочу тебе образити, але думаю, ти й сам би обурився. Повір, тебе поважає весь світ. Але одна річ — любов щира, а друга — коли не знають міри. Це навіть грішно, бо ти у їхньому понятті — немов якийсь ідол. Але залишмо це на їхній совісті...»

«Настоящий Шевченко»

Шевченко, оживаючи у творах деяких юних авторів, грішить дешевою публіцистикою і надто часто цитує сам себе. Так прямо й каже, немов сільський батюшка: «Кайдани порвіте, волю окропіте!» Або приходить до школи на урок і карбує: «Дорогі діти! Дізнавшись, що ви вивчаєте мою творчість, я завітав до вас. Ану, хто розповість свій улюблений вірш з мого творчого доробку?»

Але є один лист, навіяний зовсім не книжними чи телевізійними враженнями, що для нашої інформаційної епохи майже унікально. Лист написала Лазоренко Інна (7-й кл., с. Зеленьки, Київщина): «Недавно це було. Одна жінка з нашого села пішла в Каневі на Шевченкову могилу. А коло могили стояв дід з бандурою, дуже схожий на Тараса Шевченка. І каже: «Я також Тарас Григорович Шевченко. Можу і паспорт показать. Але я родом з Миколаєва». Показав паспорт — і точно. А рік народження там 1914-й, 25 лютого, це рівно через сто років після народження Т. Ш. Він казав, що йому гадалка гадала, немов він житиме рівно сто років, а після цього помре. Ну, а на його місце народиться немовля —теж Тарас Григорович Шевченко. Але буде жить стільки, скільки жив настоящий Шевченко. Той дід говорив, що коли буде 200 років з дня народження Шевченка, то людям з фаміліями Шевченко будуть пільги на проїзд автобусом, на газ, світло та інші. За пільги якось не віриться, може й будуть. Він ще говорив, що люди, мов, називатимуть новонароджених хлопчиків Тарасиками й Григорами, а дівчата старатимуться заміж виходити за Тарасиків і Григорів, та щоб і фамілія була Шевченко. Тоді їм, мов, жити буде добре. Ну, нехай буде так, як бандурист сказав. Доживемо, то й побачимо, як воно буде. А поки що бажаю щастя вам і всім людям України!»

Усім — щире спасибі!

Ми вдячні всім юним авторам за хороші листи. Шкода, не маємо змоги процитувати більше. Хочемо згадати добрим словом бодай декого: Ірина Тимчишин (Бурштин), Данило Рудь (Кривий Ріг), Ганна Потапенко (Сумщина), Володя Парфенюк (Черкаси), Павло Котюх (Волинь), Андрій Чирва (Вільногірськ), Олена Дяденко (Полтавщина), Наталя Завалипіч (Волинь), Марина Яланська (Дніпропетровськ), Руслан Малиношевський (Кролевець), Сашко Рибальченко (Луганщина), Оля Опанасенко (Ніжин), Дмитро Федосенко (Київ), Ольга Дудіна (Черкащина), Сергій Карпенко (Кременчук), Наталя Чекмата (Полтавщина), Світлана Фуштор (Івано-Франківщина), Мирослава Антонович (Київ), Наталя Хиль (Сумщина), Оля Олексенко (Дніпропетровськ), Віктор Бігун, Людмила Халус (Вінниччина), Оксана Шевчук (Бурштин), Олеся Білей (Тернопіль), Оксана та Марійка Мужецькі (Путивль), Максим та Артем Заворотні (Чернігівщина), Антон Шепель (Слов'янськ), Борис Костиря (Луганщина), Антон Точило (Шостка), Олена Степанова (Чернівці), Ольга Пагутяк (Львівщина), Юля Булатова, Олена Зеленькевич (Донеччина), Ірина Кушнаренко, Марія Шемчук, Ганна Зонова, Ніна Пінчук (Крим), Мирослава Кунцова (Хмельниччина), Віталій Бровко (Полтавщина), Ольга Костенко (Черкащина), Олена Корба (Полтавщина), Світлана Хоменко (Корюківка), Володя Грабчак (Шостка), Людмила Малишко (Волинь), Ганна Валько, Юля Онищенко (Київ), Вадим Фесенко (Луганщина), Олександр Слива (Черкащина), Наталя Рустамова (Полтавщина), Інна Мандебура та її брат Льоня (Вінниччина), Степан Швед (Белз, Львівщина), Євген Гуменюк (Рівненщина), Людмила Авдощенко (Харківщина), Надія Леперт (Сумщина), Лілія Черкіс (Полтавщина), Наталка Величко (Вінниччина), Лариса Козоріз (Чечельник), Людмила Кривошея (Черкаси), Жанна Давиденко (Корсунь-Шевченківський), Сергій Матвійчук (Житомирщина), Юля Горобець (Дніпропетровщина), Владислав Шибанов (Чорнухи), Юля та Люба Хвас, Віта Ковальчук, Іра Ярощук, Людмила Сахарук, Юля Гарбар (усі — з Любомля, з літстудії «Сузір'я»)...

Від колишніх дітей

Кілька листів надіслали дорослі, або, за їхніми словами, «колишні діти»: Р. Рославіцька (Львів), О. Богун (Лубни), Г. Мельниченко (Фастів), П. Перета (Рівненщина), А. Обідейко (Кременчук), К. Бірюкова (Світловодськ), М. Романов (Кам'янець-Подільський), І. Павлюк (Кролевець). А ось що пише Іван Петренко. Його дитинство минуло на Київщині, у Малих Пріцьках, на вул. Шевченка. «На початку війни табличку з назвою вулиці мій дід замазав глиною, боячись німців. А в нашій хаті якраз жили четверо німецьких солдатів. Один помітив табличку й спитав у діда, що там написано. Дід признався, а німець сказав: «Ти нехороший чоловік, а Шевченко — хороший!» Він наказав вимити табличку й щось довго розповідав своїм товаришам. Отак я, малий, дізнався, що Тарас справді має всесвітню славу...»

Підготував
Віталій ЖЕЖЕРА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА
та Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Нові імена

Музика в спадщину

Щоб розповісти про правнуків, треба почати з прадіда. А прадід, Михайло Томасишин, був на Тернопільщині музикантом ще за Польщі. Сина Зиновія навчив грати на кларнеті, саксофоні, баяні. Зиновій усе життя шоферував і виступав у художній самодіяльності. Сина Михайла Зиновій віддав у музичну школу, а потім в Тернопільське музучилище. Наступна щаблинка —Київська консерваторія, котру він успішно закінчив і став професіональним музикантом. Коли у них з дружиною Іриною народилися Микола та Ганнуся, дітей, за традицією, почали привчати до музики. Брат і сестра, навчаючись у різних музичних школах, створили сімейний ансамбль (фортепіано — ксилофон). Ганнуся двічі посідала перше місце серед юних піаністок Києва, третє місце на останньому міжнародному конкурсі «Мистецтво XXI століття» в номінації солістів та друге — в номінації камерних ансамблів (у дуеті з братом). А недавно Ганна Томасишина стала лауреатом конкурсу «Нові імена України», котрий проводиться щорічно Українським фондом культури. Сімейний ансамбль Томасишиних очікують нові досягнення, вважають їхні педагоги І. Портникова та Н. Мултанова. Такої думки і композитор Г. Гаврилець, що співпрацює з музичною родиною.

Анатолій МУРГА.
Фото автора.

Шевченко-бізнесмен заради бесіди відмінив ділову зустріч

Хто найкраща за всіх у світі?

Відповідь на це запитання незабаром буде відома. А поки що наша красуня Жанна Піхуля разом зі своїми подругами-суперницями готується до фіналу конкурсу «Міс Всесвіт», який відбудеться 26 травня у Тринідаді.

На фото АП: «Міс Уругвай» Вероніка Гонсалес, «Міс Португалія» Маріса Ферейра, «Міс Україна» Жанна Піхуля і «Міс Росія» Олександра Петрова. Можливо, хтось із цієї прекрасної четвірки отримає корону «Міс Всесвіт». Хотілося б, щоб вона дісталася Жанні!

Саддам Хусейн має 12 двійників та бункер із запасами продовольства на цілий рік

Головною резиденцією іракського президента Саддама Хусейна служить нині підземний палац в одному з передмість Багдада, спроектований 18 років тому фахівцями з колишньої НДР. Про це газеті «Аш-Шарк аль-Аусат» заявило «обізнане джерело». Зі слів особи, яка зажадала залишитися невідомою, «президентський об'єкт» площею більш як 1800 квадратних метрів розміщено на глибині 12—15 метрів.

Східнонімецькі проектувальники, котрі спеціалізуються на будівництві підземних споруд, так і не побачили наслідків своєї інженерної думки. Річ у тім, що палац зводили за їхніми кресленнями іракські виконроби і робітники. Але навіть їх привозили на підземний будмайданчик із зав'язаними очима.

«Сховище сховищ» обладнане цілком автономною системою життєзабезпечення, яка дає змогу Саддаму Хусейну, членам його родини та особам із найближчого оточення як мінімум протягом року мешкати у цьому «супербункері».

Спроба фізичної ліквідації іракського лідера, навіть якщо таку хтось організує, має дуже незначні шанси на успіх. Охорону «хазяїна» забезпечують близько 15 тисяч співробітників спецслужб, які входять до штату республіканської гвардії.

У розпорядженні Саддама 12 двійників, які постійно перебувають у «бойовій готовності» для появ, у разі необхідності, «на людях».

Щоправда, американці вирахували з допомогою комп'ютерної технології невеликий «прокол» одного з двійників Хусейна. У «президентському виступі» по іракському телебаченню невдовзі після операції «Лисиця в пустелі» було задіяно одного з них. Фахівці визначили, що його губи не встигали за реальною промовою президента, яку заздалегідь записали на магнітну плівку.

За матеріалами зарубіжної преси.

Осінній тест на демократичність

Міжнародні організації вважають, що всі проведені донині вибори в Україні загалом були чесними, і сподіваються, що надалі це стане традицією.

Чимало американських, канадських та європейських організацій готові допомогти Україні у проведенні демократичних президентських виборів восени, зазначалося на недавній прес-конференції цих організацій. Допомога стосуватиметься неупередженого висвітлення передвиборної кампанії в ЗМІ, навчальних програм для виборців, справедливого розв'язання скарг та розгляду апеляцій після голосування.

Міжнародні організації також спрямовуватимуть до 31 жовтня своїх спостерігачів в Україну. Зокрема, від ОБСЄ їх буде не менше, ніж під час парламентських виборів, тобто 250 осіб, повідомив заступник голови місії ОБСЄ в Україні Саймон Батт.

Україна поки що залишається єдиною державою в СНД, де безболісно відбулася зміна президентів. Позитивний імідж країни, який сформувався на основі такого факту, не змогли похитнути навіть порушення під час останніх парламентських виборів. Зарубіжні організації вірять, що Україна прагнутиме й надалі підтримувати свою добру репутацію — вона повинна здати 31 жовтня свій тест на демократичність. Хоч такий оптимізм міжнародної спільноти поділяють не так багато українців, переконаних, що обирає не той, хто голосує, а той, хто підраховує.

Восени на зарубіжних спостерігачів, звісно, зважатимуть. Але що станеться, коли вони визнають вибори в Україні нечесними? Таке вже відбулося останнім часом в Казахстані та Азербайджані, де кандидати в президенти не мали рівних можливостей для агітації. І що? Член ОБСЄ Україна привітала Нурсултана Назарбаєва з перемогою на виборах, які ОБСЄ визнало нечесними. (Немає нічого неможливого для країни пострадянської демократії!) Але США та Європа також не припинили свого діалогу з казахстанським і азербайджанським президентами.

Канадський посол Дерек Фрейзер, щоправда, наголосив, що Казахстан і Азербайджан не є членами Ради Європи і не прагнуть до Європейського союзу, як Україна.

Мимоволі спадає на думку ще одна розбіжність: Україна, на відміну від своїх «колег по СНД», не має так багато нафти, аби дозволити собі розкіш недемократичних виборів.

Надія БЕДРИЧУК.

З тюрбаном, але без громадянства

Депутата від клерикальної Партії доброчинності (ПД) Мерве Кавакчі, скандально відому у зв'язку з нещодавньою появою в турецькому парламенті в мусульманській хустці «тюрбан», позбавлено громадянства Туреччини. Так вирішив турецький уряд, чию ухвалу затвердив президент Сулейман Демірель.

«Агент-провокатор, який діє за вказівкою зовнішніх сил», як назвав Кавакчі турецький лідер, тепер опинилася на правах іноземного туриста, котрий перебуває в Туреччині. Її позбавлять депутатського мандата і вона постане перед судом державної безпеки, який порушив щодо ісламістки кримінальну справу в зв'язку з порушенням чинних у світській Туреччині законів. Вони, як відомо, забороняють носіння тюрбана в установах. Інкримінують «агентові-провокатору» і зв'язки з радикальними фундаменталістськими угрупованнями за кордоном, зокрема з ХАМАС.

А приводом для позбавлення Кавакчі громадянства стало її... американське підданство. З'ясовується, у березні, через 10 днів по тому, як вона оформила свою участь у виборах до парламенту, Кавакчі отримала американське громадянство — але не повідомила про це до Центрвиборчкому. А за турецькими законами особа, яка є громадянином іншої держави, не може бути обраною до парламенту.

Позбавленням Кавакчі громадянства репрезентовану нею партію було відправлено, образно кажучи, в нокаут. Генеральний прокурор Туреччини Вурал Саваш порушив справу про розпуск ПД, звинувативши її в перетворенні на «вогнище антисвітських дій» і нехтуванні основоположних засад конституції про державний устрій країни. На думку багатьох аналітиків, ПД в світлі того, що сталося, напевне очікує доля попередниці — Партії благоденства, яку заборонено в січні минулого року.

Люди й події

Не озброєний і не дуже небезпечний

Новому кабінету міністрів Росії, схоже, доведеться несолодко. Адже прем'єр Степашин дипломатичні церемонії а-ля Примаков розводити не збирається. Он як хвацько він вишикував депутатів Держдуми, а коли домігся від них бажаного результату, віддав наказ: «Усім, хто голосував за мене, можна опустити руки і відійти від стіни!». Тим, хто вирішив про всяк випадок ще трошки постояти з піднятими руками, новоспечений глава уряду лагідно нагадав: «Я — не Піночет, моє прізвище — Степашин».

Жінка — вона і в Індії жінка

Соня Ганді, намалювавши цятку на лобі і вдягнувши сарі, не переконала індусів, що вона не іноземка. Знаменита сім'я і все життя, проведене на берегах Гангу, — взагалі не аргумент. Плести складні політичні інтриги в Індії гідні лише чистокровні уродженці країни. Такий суворий вирок доконав голову Індійського національного конгресу (І), італійку за походженням. «Залізна леді» Соня згадала, що у неї є не лише «п'ята графа», а й стать: жінка втомилася боротися за посаду прем'єра й вирішила піти у відставку. Ось до чого доводить іноземних жінок захист вітчизняного виробника в Індії.

Головне, щоб костюмчик сидів

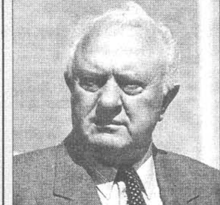
Генсек НАТО Хав'єр Солана черговий, 121-й, раз похвалив Україну за її спроби мирного врегулювання косовського конфлікту і в 131-й нагадав про те, що головне — домогтися від Мілошевича виконання шести вимог альянсу. Для досягнення цієї мети всі засоби хороші. Навіть миротворчі. Це дуже нагадує стару байку про автопромисловця Генрі Форда, який казав своїм партнерам: «Колір для автомобіля можете вибрати будь-який. Аби лише він був чорний».

Остання надія Камдессю

Досі Білорусь ще не підводив вітчизняний верстат, що друкує гроші. Вона залишається єдиною країною СНД, що не отримала за останні три роки жодного кредиту МВФ. Отож білоруси сміливо дивляться в очі добренькому Камдессю: нічого нам від тебе не треба. А співчутливим дядечкам з місії МВФ віце-прем'єр Білорусі Василь Долгалев так і заявив: «Специфіка економічного розвитку країни така, що Мінськ не може взяти за зразок нічиї приклади». Але водночас і застерег: ще не все втрачено. Справді, адже верстат — залізяка, може й зламатися. Тоді білоруси попросять у МВФ... новий верстат.

Висоту заявляє парламент

Досягнення українського легкоатлета Сергія Бубки тьмяніють перед упевненістю в силах Союзу громадян Грузії. На одному із засідань бюро парламенту стався конфлікт: опозиція закликала підняти планку виборного бар'єра для партій, які беруть участь у парламентських виборах, до 7 відсотків. Це спричинило негативну реакцію глави парламенту, який є прибічником зниження бар'єра до трьох відсотків. Втім президент Грузії заявив: парламентові вирішувати, якою має бути висота бар'єра, а керований ним Союз громадян спроможний подолати будь-яку планку — чи то 5 відсотків голосів виборців, чи то 15. Щоправда, не уточнюють: із жердиною чи без жердини.

Красу оцінять у травні, а чесність — у жовтні

Жарт номера

Мал. Сергія ТЕРЕЩЕНКА.

Яма, або Як стати популярним

Антоній Герасимович, відповідальний, як про нього кажуть, за стан доріг у майбутнє, вскочив у яму. Як він умудрився туди потрапити, залишається дивуватися. Хай би не знав про цю вирву посеред дороги, а то ж вона йому в печінки в'їлася. Замостити її якось не випадало. Та й сама дорога була не головною... така собі, звичайнісінька дорога. А ось, бач, ускочив.

Біля ями, як і слід було чекати, почали збиратися співчуваючі. Цікаві люди, їм, виявляється, і поспішати більше нема куди. Незабаром до місця події було не дістатися. Передні стримували задніх, задні натискували.

— Стусан з-поміж присутніх є? — почулося з ями.

— Є! Є! — загомоніли навколо. — Стусан! До начальника!

— Я тут, Антонію Герасимовичу! Ми всі тут, —нахилився Стусан.

— Слухайте сюди: негайно завезіть дві машини піску і дві машини землі. Я тут поміряв. Гадаю, цього досить, щоб нагодувати цю прірву.

— Антонію Герасимовичу, — зам'явся Стусан. — Ви, певно, забули: у мене путівка по оте... їхати.

— Виконуйте! — долинуло знизу.

— Як знаєте. Вам із ями видніше.

— Гончарик! — гукнув потерпілий.

— Гончарик слухає!

— Поїдете на асфальтовий завод, привезете два самоскиди асфальту. Чекову книжку отримаєте у мене, коли вилізу.

— До ваших послуг!

— Тримайте дорожній коток у бойовій готовності! Треба загоїти цю виразку на дорозі.

— Антонію Герасимовичу, тримайтеся! —заметушилися біля ями. — Мотузок принесли! Зараз ми вас піднімемо «на-гора»! Хапайтеся! Віра! Віра! Обережно! Давайте руку! Приїхали. З благополучним підйомом!

— То я швиденько за піском? — нагадав Стусан.

— Давайте чекову книжку... гайну за асфальтом, —підійшов Гончарик.

— Потім, потім, — підтягнув на шиї краватку Антоній Герасимович. — Не горить. Вам, Стусан, здається за отим... треба? Не гайте часу!

Що було далі? Як один казав, чим далі в ліс, тим дорожчі дрова. Антонія Герасимовича «прописочили» у місцевій газеті. За що? За яму. Антоній Герасимович відгукнувся письмово: визнав критику своєчасною і справедливою і так, між іншим, виклав своє особисте бачення багатовекторної зовнішньої політики, закликав до співпраці усі гілки влади, схвалив вчасність деяких указів і постанов,

узяв під сумнів доцільність виборів за партійними списками, поспівчував Клінтону, нагадав про курс американського долара, визнав, що вчора він не був готовий балотуватися на якусь серйозну посаду, а ось сьогодні — будь ласка! Запевнив співвітчизників, що знає, як поліпшити економічну ситуацію в державі у кілька разів за кілька днів. Знає, але не скаже, бо в нас уміють зіпсувати хорошу ідею. А він цього, ой, як не хоче. Тому скаже — коли його, Антонія Герасимовича, оберуть... Куди? Хай вирішує народ. Народ розумний. Він усе знає.

Письмову відповідь на критику надрукували в місцевій газеті. Про автора голосно заговорили.

Антонієм Герасимовичем зацікавилося місцеве радіомовлення. Його запросили до мікрофона. Антоній Герасимович повторив свій недавній виступ у газеті.

Емоційний виступ по радіо приніс Антонію Герасимовичу широку популярність.

Через кілька днів Антонія Герасимовича у святковому вбранні показали по місцевому телебаченню на тлі ями, з якої, власне, все й почалося. І падіння, і злети. Антоній Герасимович повторював свої виступи по радіо і в пресі, аналізував економічне становище, обіцяв його поліпшити у кілька разів за кілька днів.

Місцева кінохроніка почала готувати документальний фільм за участю тепер уже добре відомого Антонія Герасимовича. А яма?.. Про неї теж не забули. Її терміново заливають бетоном. Кажуть, що то роблять фундамент, на якому стоятиме пам'ятник Антонію Герасимовичу. Звичайно, якщо його оберуть... Куди? Це вирішує народ. Він розумний, він знає.

Микола ВОЗІЯНОВ.
Мал. Едуарда МЕРА.

Як гартувати сталь!..

Доки ще нам, люди добрі, борсатися у злиднях та розбраті? Розумні люди кажуть, що труситиме нас, поки не сформується та не зміцніє в Україні рятівний середній клас. Але йому, бідолашному, дошкуляє на світі усе: від народного обранця до податкового міліціонера, і немає тому спочину, як казав поет, і краю немає... День у день сушу я — патріот і громадянин — свою похмільну голову над розв'язанням цієї доленосної проблеми.

Поміркуємо ж разом, дорогі мої, в яких пекельних муках отой нещасний середній клас формується?.. Постукайте якось, заради нашого спільного народного блага, у котрийсь із котеджиків поверхів так на чотири — п'ять і запитайте у гостинного господаря, як він, бідолаха, потрапив до омріяного середнього класу?!.. У відповідь, гарантую, на вас або бультер'єрів нацькують, або гумовими кулями почастують. Тому що немає у сфері бізнесу більш брутальної та нетактовної теми, аніж подробиці трудової або бойової біографії представника героїчного українського середнього класу. Не вірите —суньте носа в бізнесові справи будь-якого знаного, шанованого та процвітаючого достойника і вам швидко відірвуть вашого носа разом з необачною головою. Тому що ні СБУ, ні ЦРУ, ні навіть самому МОССАДові не по зубах рознюхати, в якій касі і за які такі труди праведні отримано грошики на всю цю стриману розкіш...

Але існує легка, як пір'їнка, та могутня, як кам'яна брила, ідея абсолютного національного порятунку, ім'я якої — всенародні вибори до середнього класу...

Наше спасіння передусім — це поправка до конституції, яка проголошувала б право кожного українця обирати та бути обраним до середнього класу. Звичайно, вибори мусять бути облаштовані путньо, тобто через повну суспільну злагоду. А це означає виділення для кандидатів у середній клас справедливих квот на пропорційній основі, починаючи від хитросплетіння гілок влади, дивовижного розмаїття політичних партій, профспілок, громадських організацій і трудових колективів та закінчуючи соціальними прошарками та групами. А відтак увесь цивілізований світ милуватиметься не лише поправками до конституції США, а й геніальною поправочкою до Конституції України, за якою всі громадяни вільної держави — від Президента до останнього бомжа — матимуть рівне право легітимно потрапити до середнього класу.

Уявіть собі, що колектив вашого колись могутнього підприємства, а нині стоячого навколішки карлика, висуває кандидатом на вибори до середнього класу колишнього передовика виробництва, знаного раціоналізатора, ударника комуністичної праці, депутата райради тощо. І от у суворому двобої з якимось червоним директором або авторитетним бомжем перемагає ваш висуванець — виграє безплатний (за бюджетні кошти) престижний котедж, «Мерседес», дачу на Канарах, рахунки в банках. Безмежна радість та відчуття торжества справедливості охоплює вдячний електорат. Люди почуватимуться щасливими і від абсолютно прозорого використання бюджетних коштів за їх конституційним призначенням — на благо обраного представника трудового народу. До того ж робітнича «кісточка» не стане бездумно проїдати народні кошти, а вкладе їх у підняття з колін рідного заводу. Поступово закрутиться виробництво і поповниться бюджет. А мудра влада розширюватиме й розширюватиме квоти для кандидатів до середнього класу. Врешті його стане так багато, що без проблем буде утримувати за рахунок благочинності й решту нашого багатостраждального народу. Отоді всі ми і скажемо могутнім всеперемагаючим хором: «Нарешті незалежна процвітаюча Україна відбулася!..» І зробив її такою найсвідоміший, найпередовіший і найзаможніший працелюбний середній клас.

Теперечки ви бачите, що до щастя і добробуту народного лише один крок. І зробити його треба так, щоб потім не було соромно за безцільно прожиті роки... Адже шанс потрапити до середнього класу, як і життя прожити, дається, як вчили нас гартувати сталь, один лише раз... Гартуймося ж, панове!..

Юрій БОЛЬШАК.

Сім мішків гречаної вовни

Виберемо найдостойнішого!

Хто за незалежність, демократію, справедливість, добробут — голосуйте за нашого кандидата (за винагороду)!

Спорт

У бігу на 100 метрів серед жінок першою була наша Олександра Скоркіна, яка раніше всім була відома як Олександр Скоркін.

Відзначились

Відмінно попрацювали лісоруби Задубайського району. За кілька днів вони вирубали в районі всі дерева. Правоохоронці оголосили розшук цих лісорубів.

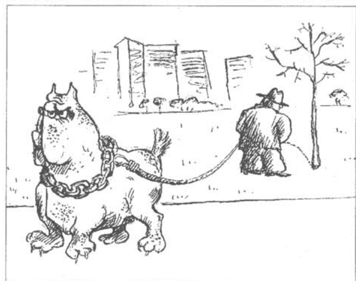
Демократія на марші

Незважаючи на те, що на виборах президента Бананового Маразмадору за Джона Гриця не було віддано жодного голосу, він усе-таки одностайно обраний президентом.

Новинка

У магазині «Усе для нових українців» надійшли в продаж золоті унітази (одноразові).

Щасливець

Мільйонного безробітного зареєстрували вчора в м. Кизяківську. Йому в урочистій обстановці вручили повну тарілку супу і дозволили сказати в мікрофон усе, що він думає про керівництво.

Еволюція

Поет — одруження — прозаїк.

Олександр ПЕРЛЮК.
Мал. Сергія БІЛОКОНЯ.

Оце радість!..

— Ой, Зіно, зі мною таке трапилося, таке трапилося! —переступивши поріг, защебетав Січкар до дружини.

— Що саме?

— Та ти не повіриш!

— Ну-ну?

— Тепер нам такий прибуток, такий прибуток!

— Тобі підвищили платню?

— Де там! Хоч би видали те, що належить.

— Повернули гроші, які ми, йолопи, вклали у трастову компанію?

— Еге ж, зараз.

— Дійшла, нарешті, черга на квартиру?

— Е, в старі часи не отримав, а тепер...

— Спадок випав? Від іноземного родича?

— Звідки? Мої всі тут, до того ж бідні, як церковні миші.

— Виграв у лотерею? Або виявився тисячним чи якимось там відвідувачем, і тобі випало імпортне авто чи принаймні телевізор? —видавала далі свої версії дружина.

— Атож, з моїм щастям.

— Ну, тоді не знаю. Кажи!

— Їду я оце вранці на роботу в трамваї. Проходить кондукторка і вимагає в пасажирів гроші на проїзд.

— Ну то й що?

— Наближається... і йде собі далі. Не запропонувала навіть узяти квитка!

— Прогавила.

— У тому-то й річ, що ні. Пересідаю далі в тролейбус — там те саме. Й увечері, коли вертався додому, те ж —кондуктори не звертали на мене ніякої уваги. Розумієш, що це означає?

— Що?

— Вони гадають, що я вже пенсіонер! Тобто маю вигляд на шістдесят чи навіть більше. А мені ж тільки перевалило за півста! Лише півста! Оце радість так радість!..

Савелій ЦИПІН.

Байка

Кіт у мішку

У неділю на базарному товчку
Придбав Охрім кота в мішку.
Переплатив за нього навіть лишку,
Бо кляті миші вже ходили пішки
І під столом у хаті, і в коморі
Шмат сала згризли — непоправне горе!
Засмоктаний худий котяра
За справу взявся непогано:
Ганяв рудих мишей, хазяїну годив,
Швиденько морду добрую від'їв
І викохав чимале черевце,
Бо налягав на шинку і сальце,
Коли Охріма не було поблизу.
Зажерся кіт! З вусатої мармизи
Аж смалець капає, і шерсть блищить.
Які там миші! Тільки їсть та спить.
Коли ж Охрім лиху личину
Таки розгледів і узявся за лозину,
Щоб жирного кота добру навчати,
Той зрозумів — не варто лазаря співати.
І тишком-нишком втік подалі,
З собою прихопивши кусень сала.
І мурмотів ображено він потім:
— Так, я не ангел, але ж і не злодій.
То все Охрім наклеп на мене зводить.
Відлупцювати я себе не дам,
Свободу й недоторканність котам!
Мораль проста — вгодовані коти
Такими стали, скільки не крути,
Лише тому, що їх в мішках купляли
І вчасно за гріхи не лупцювали.

Віктор СИВОПЛЯС.

Чому ми — другорічники...

Перший вихід у вищий хокейний світ для нашої збірної завершився повною невдачею. Вона залишилася на другий рік і її належить переекзаменовка в листопаді. У перехідному турнірі українські хокеїсти знову спробують виборoти путівку до групи А. Суперники там, до речі, солідні: Латвія, Казахстан і Великобританія.

Утім, то справа хоч і недалекого, але майбутнього. А сьогодні хочеться розібратися в ситуації, що виникла на арені «Олімпія-холл» у норвезькому місті Хамарі. Там наша збірна програла три матчі з трьох, закинула три шайби і пропустила тринадцять. Для того, щоб було легше зорієнтуватися в причинах нашої невдачі, наведу одразу статистику. Цифри розповідають, яка кількість хокеїстів у країнах — учасниках чемпіонату, скільки там ковзанок зі штучним льодом:

Норвегія — 7 500 хокеїстів — 29 ковзанок, Канада —992 000 — 3 000, Словаччина — 18 000 — 68, Італія — 7 422 — 64, Латвія — 2 500 — 18, Швейцарія —25 000 — 112, Франція — 16 098 — 99, Швеція — 85 000 — 624, Австрія — 7 661 — 98, Чехія — 48 844 — 143, США — 330 531 — 1000, Японія — 27 000 —105, Білорусь — 1 000 — 6, Росія — 53 811 — 97, Фінляндія — 112 500 — 151, УКРАЇНА — 800 — 4.

Як бачимо, окрім білорусів, ми вражаюче поступаємося за цими чи не найважливішими показниками решті елітної групи. Хоча і в цій країні останнім часом збудовано кілька хокейних споруд. Зокрема, суперсучасний палац у Мінську. І все ж, чому ми так безпорадно діяли в поєдинку зі збірною Білорусі (1:6)? Невже не могли поборотися з сусідами на рівних? Адже в чемпіонаті СЄХЛ ми «лускаємо» тамтешні команди, мов насіння. У разі успіху могли б зачепитися за лігу найсильніших.

Однак не все так просто, як здається на перший погляд. До білоруського колективу не було включено жодного хокеїста з команд, що входять до Східно-Європейської ліги. Перевага віддавалася лише тим, хто виступає виключно в зарубіжних клубах. Є серед них представники НХЛ, команд Німеччини, Росії, Чехії, нижчих професіональних ліг США і Канади, Словаччини.

Суттєво те, що білоруський хокейний ансамбль не зазнає помітних змін ось уже не перший рік. За плечима в нього виступи в групі А, місце у вісімці найсильніших на Олімпіаді-98 в Нагано і дев'яте — на чемпіонаті світу-99. Кажуть, на підготовку до виступів у Норвегії уряд цієї країни виділив суму в доларах із багатьма нулями.

А що мали ми? Збірну України підтримували лише в Києві: міська держадміністрація на чолі з Олександром Омельченком, який протягом останнього року є президентом ФХУ, та міськпрофрада (голова Микола Верес). Отже, про серйозну державну підтримку національної збірної, на жаль, говорити не можна.

— У першій зустрічі з фінами, які до речі, стали срібними призерами, діяли досить добре. Могли зачепитися за нічию і в тому поєдинку, і в грі з росіянами, — каже найсильніший, на думку багатьох, хокеїст у складі збірної України, захисник Сергій Климентьєв. — Дуже добре, це відзначила і преса, і фахівці, зіграли наші воротарі Шундров та В'юхін. Але...

— Отож збірна України могла посісти у своїй групі місце вище за четверте?

— Гадаю, так. І матч із білорусами був для нас останнім шансом. Відступати — нікуди. Проте в діях наших хокеїстів не було взаєморозуміння, яке дуже важливе в таких поворотних поєдинках. Не вистачало нам і майстерності. Втім, усі билися, як могли. Що ж, тренуватимемося для того, щоб восени знову пробитися до групи А. Звичайно, прикро, що вилетіли. Але на те була важлива причина. Ми не мали досвіду виступів на такому рівні. Однак учитимемося на помилках. Попереду ще маємо час. Зверну увагу на те, що не всі найсильніші українські хокеїсти змогли виступити за збірну...

До речі, про головних персонажів. Лідерами, скажімо, у збірних Росії та Фінляндії були представники НХЛ, відповідно, Олексій Яшин («Оттава Сенаторс») і Тііму Селяннє («Анахайм»). Гадаю, присутність у лавах українців Дмитра Христича, безумовно, додала б упевненості решті гравців. Та, на жаль, Дмитровий «Бостон» тоді боровся за Кубок Стенлі.

А тепер надам слово головному тренерові збірної України **Анатолію БОГДАНОВУ:**

— Ми аж ніяк не думали про поразку від білорусів, бо вірили, що наша команда не гірша за білоруську. Матч почався для нас зовсім непогано. Вже на 15 (!) секунді закинули шайбу. Проте далося взнаки нервове напруження. Наші хокеїсти припускалися численних помилок. Навіть досвідчені майстри. Такі, як Годинюк, котрий багато років грав у клубах НХЛ. Але через Олександрові похибки нам забили дві перші шайби.

Значна частина гравців збірної України виступає в СЄХЛ, рівень якої далекий від вимог групи А. І не випадково, либонь, у складі команди Білорусі не було жодної людини звідти.

Не можу не відзначити й того факту, що група, до якої ми потрапили, була найсильнішою на цьому чемпіонаті. Ми називали її групою смертників. На жаль, ними виявилися ми.

— А чи не повториться хамарська історія в майбутньому? Скажімо, повернемося до групи найсильніших, але будемо там знову «хлопчиками для биття»...

— Трагедії, гадаю, робити не варто. За одного битого, як кажуть, двох небитих дають. Та цього, зрозуміло, замало. Потрібно вирішити багато організаційних питань. Зокрема, необхідна комплексна програма розвитку хокею в Україні. У нас має бути постійно діюча національна збірна з певною кількістю товариських матчів, турнірів. До речі, ми з Олександром Сеукандом працюємо на громадських засадах, бо не маємо контрактів. Треба серйозніше поставитися до розвитку дитячого хокею. А поки слід зробити ревізію всіх наявних сил, окреслити коло кандидатів. І працювати, не складаючи рук, готуватися до майбутніх виступів серйозно, планомірно, наполегливо...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Хамар—Київ.

Лише результати

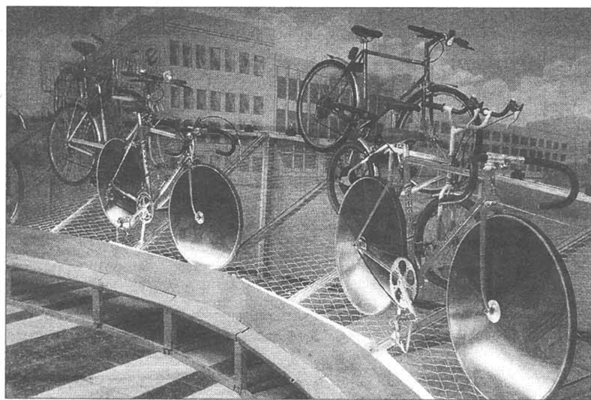
Футбол. Першість країни. Перша ліга. 32-й тур. **ЦСКА-2 — «Чорноморець». 2:0.** Уляницький, 57, О. Олексієнко, 72. На 87-й хв. армієць Пахолюк не реалізував пенальті. На 82-й хв. з поля вилучено одесита Гусейнова (дві жовті картки). **ФК «Черкаси» — «Металург». 3:1.** Косирін, 13, Чіпа, 59, Назімов, 76 —Миколаєнко, 45. **«Полісся» — «Торпедо». 2:1.** Паршин, 40, Козакевич, 69 — Приходько, 36. **ФК «Вінниця» — «Шахтар-2». 1:0.** Скоропад, 82. **«Шахтар» — «Динамо-2». +:-. «Сталь» — «Десна». 1:0.** Манько, 84, з пенальті. **«Кремінь» — «Буковина». 3:1.** Магдієв, 43, Янковський, 70, Сичов, 89 — Гунчак, 34. **«Поліграфтехніка» — «Поділля». 1:1.** Богатирьов, 8 — Мацюк, 71. **«Нафтовик» — ФК «Львів». 1:1.** Бермудес, 62 — Вікарюк, 62. **«Явір-Суми» — «Волинь». 1:0**. Острівний, 53.

Лідирують: «Динамо-2», «Торпедо» — по 71 очку, «Чорноморець» — 57, ФК «Черкаси» — 55, ФК «Вінниця» — 50. Наступний тур відбудеться 25 травня.

Велосипеда не треба винаходити. Його потрібно випускати

Кілька років тому відомий депутат І. Юхновський мріяв пересадити всіх громадян незалежної України на велосипеди. Й справді, ідея добра. І в плані оздоровчому, а тим паче економічному. До того ж у нашій державі й відповідне виробництво є. Невідомо одне: чи зможе Харківський велосипедний, який нині відроджується, розраховувати на підтримку можновладців, аби посісти своє гідне місце під сонцем серйозно і надовго.

ХВЗ (нині ЗАТ «Харківський велосипедний завод») історією судилося стати первістком вітчизняного велосипедобудування. Єдиний у колишньому Союзі (потужність — до 1 млн. одиниць продукції на рік) завод з виробництва швидкісних і туристичних велосипедів тривалий час був законодавцем нових технологій у галузі. Пік виробництва припав на 1985 рік, коли вдалося зібрати 865 тисяч велосипедів. У 1990—1997 рр. настала чорна смуга, коли різкий спад чергувався з іще різкішим. Справа дійшла до того, що колись успішне підприємство «докотилося» в 1997 році до 31 тисячі машин.

Як знати, чим скінчилося б це прогресуюче тупцювання на місці, коли б у вересні минулого року біля керма АТ не стала нова команда, яку очолив колишній заступник генерального директора Леонід Орел, до речі, обраний трудовим колективом і головою правління акціонерного товариства. Нове керівництво по-новому поглянуло на проблеми виробництва і реалізації продукції, що накопичилися. Інший підхід не змусив довго чекати. З вересня минулого року завод почав повільно, але впевнено вибиратися з прірви, до якої за останні кілька років скотилися практично всі флагмани союзного виробництва. Кілька цифр. 1998 рік — 66 тисяч велосипедів (половину виготовлено в IV кварталі). І квартал 1999 року — вже 35 тисяч. Мало того, нинішнього року ХВЗ вперше за останнє десятиріччя піде на рекорд, «замахнувшись» на виробництво аж 140 тисяч велосипедів. І судячи з усього, тут немає й частки вихваляння. Наступного року випуск продукції сягне 280 тисяч, а ще через рік — півмільйона штук, що, за підрахунками фахівців, становить потребу України.

Лише кілька місяців — і ситуація на ХВЗ змінилася докорінно. Завод міцно посів 3 місце в Харківській області із заробітної плати (середня — 268 гривень на місяць), додатково працевлаштував 300 осіб, довівши тим самим кількість працівників до 2 тисяч. І не біда, що зарплату поки в АТ видають продукцією. Тут точка зору керівництва цілком зрозуміла: спочатку слід розрахуватися з боргами, «спішно» накопиченими за попередні роки. А це немало — 20 мільйонів гривень. Усього за півроку половину цієї суми вдалося погасити. Крім того, завод ретельно сплачує кошти до Пенсійного фонду, місцевого бюджету, практично розрахувався за енергоносії.

— Оборотних коштів у нас ще немає, адже доводиться працювати у складному законодавчому та економічному полі, де всім верховодить його величність бартер, — журиться генеральний директор ХВЗ Леонід Орел. — Ту саму сировину беремо в обмін на продукцію. Втішає, що до долі підприємства небайдужі в Кабміні, облдержадміністрації. Підтримка для нас нині — найголовніше. Завдяки їй підприємство тепер серед найпріоритетніших. Якщо конкретно, то ХВЗ — у п'ятірці «лідерів». Це, звісно, приємно усвідомлювати. Сподіваємося, що для нашого заводу, який оволодіває 20 найновішими моделями велосипедів (складаний, підлітковий, гірський, 3-колісний вантажний, спеціальний для поштарів та інші) це допоможе успішно завершити розпочату реорганізацію і модернізацію виробництва. Велосипедна продукція була й залишається однією з найбільш високоліквідних. Економічно слабкій державі «курка, яка може нести золоті яйця», не завадить...

Якщо конкретно, харків'яни дуже сподіваються на надання пільгового кредиту від Нацбанку, але й самі не сидять склавши руки. Намагаються співпрацювати з «Приватбанком». Керівництво АТ, зокрема, вважає, що вже нині реально зменшити собівартість продукції на 50%. Щоправда, зробити це можна за рахунок прямих поставок металу. Не таємниця, що в скрутному економічному становищі нині багато підприємств. А як вирішать «нагорі»?

Ринок від ринку відрізняється. На жаль, наш нагадує базар. Важко зрозуміти парадокс, коли через нерозторопність влади рідний легальний товаровиробник може тільки спостерігати, як «тіньовики» або закордонні конкуренти просто з рук вихоплюють ринки збуту. На щастя, ринок збуту продукції ХВЗ має, хоча частенько «кров псують» білоруси та росіяни. Потрапляють в Україну велосипеди китайського виробництва. Та ось тільки останні у 5—6 разів дорожчі за наші, і з якістю проблеми. Питання закрити найпростіше, збільшивши митні збори на продукцію, що ввозиться.

Якість і дизайн — це ті два кити, на яких віднедавна грунтується виробництво Харківського велосипедного. І це зрозуміло. Інших способів досягнути конкурентоспроможної продукції ще не вигадали. Нове керівництво заводу рішуче пішло на створення відділу зовнішніх зв'язків і маркетингу, який вивчає попит і пропозиції ринку. Є перші результати. Якщо казати про замовлення, то вони у харків'ян є. Коли економіка на «автопілоті», завантаження для підприємства — головне. Нині ХВЗ виконує програму вартістю 10 мільйонів гривень для Грузії, виробляючи колеса для інвалідних візків. Першу партію (500 штук) вже відвантажено замовникові. Щомісяця харків'янам належить виробляти і відправляти до Грузії по 8 тисяч одиниць продукції. Налагоджено зв'язки з Росією та Прибалтикою, де українські велосипеди обмінюють відповідно на гуму та ланцюги. (До речі, віднедавна АТ виробляє всі комплектувальні, крім названих вище, власними силами, створивши виробництво пластмаси). Польща замовила тандеми, а Німеччина запропонувала виготовити 50 тисяч спортивних велосипедів з відкритою рамою. Є замовлення на поставку продукції з Казахстану, Туркменистану. Щоб замовлення і контракти не вичерпувалися, ХВЗ має намір в кожному обласному центрі України створити центри з реалізації і технічного обслуговування велосипедів. Шкода, що без підтримки на найвищому рівні ця корисна справа рухається досить повільно. Такі точки збуту продукції АТ уже кілька років існують в Харкові, де весь час здійснюють продаж усіх новинок підприємства.

Радісно, що якістю на Харківському велосипедному зайнялися серйозно й надовго. За рахунок нових технологій, ноу-хау, запровадження замість паювання зварних вузлів вона зросла на 30%. У підсумку виходить, що порівняно з провідними європейськими виробниками аналогічної продукції ми ще програємо за дизайном, але за міцністю вже не поступаємося. А незабаром, принаймні так вважає генеральний директор, значно покращимо зовнішній вигляд велосипедів. Для цього треба відмовитися від фарб і лаків, які на завод постачають з Білорусі, і перейти, як це було раніше, на якісніші покриття. З подання директора на заводі завершують створення нового цеху. Це буде новий полігон для виробництва сучасних моделей дрібносерійних велосипедів. Досвід у харків'ян тут значний: свого часу ХВЗ випускав машини типу «Тахеон» для професійних спортсменів, на яких вони здобували олімпійське золото.

Безперечно, не кожне підприємство може похвалитися тим, що зуміло зберегти у своєму складі спортивну школу. «Олімпія» — так називається спортшкола — працює успішно, підготувавши на сьогодні 6 майстрів спорту міжнародного класу. Крім неї, завод утримує на своєму балансі розгалужений житловий сектор, намагається розв'язувати гострі соціальні проблеми трудящих. Значною мірою цьому сприяла зміна форми власності підприємства в 1994 році. Всі 4 млн. акцій належать трудовому колективу, у якому 7461 акціонер. Про дивіденди доводиться хіба що мріяти, адже отримуваний прибуток піде на погашення боргів, а рентабельність виробництва «з мінусом». Хоча Леонід Орел «мінус» 39% у 1997 році довів до «мінус» 19% торік. Сподівається досягнути найменшої негативної позначки рентабельності в нинішньому, щоб, збільшивши обсяги вдвічі, заробити перші дивіденди.

Голова правління ЗАТ «ХВЗ» Леонід ОРЕЛ

Як кажуть, Бог у поміч. Зважаючи на те, що ціна на продукцію ХВЗ відносно доступна, а сам завод працює з темпами, що зростають, нічого неможливого у цьому немає. От аби влада, виконавча і законодавча, підмогла. Розкладка тут така. Якщо в 1997 році за добу ХВЗ видавав «на-гора» 100 велосипедів, то сьогодні — 800, проте 600 з них йдуть на борги, ПДВ, Чорнобиль, Пенсійний фонд... Нема чого тут велосипеда винаходити. Адже набагато простіше зробити один 30-відсотковий податок від підприємства. Від цього буде користь кожному українському товаровиробникові...

Виходить, ідея депутата І. Юхновського пересадити все населення на велосипеди має під собою грунт. Аби було бажання, і тоді нині гривня, вкладена в потрібну справу, вже завтра дасть десять.

Сергій ТРОЦЕНКО.

Харків.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Якістю на ХВЗ зайнялися серйозно й надовго.

Астрологічний прогноз
на 24 — 30 травня

ОВЕН. Будете дуже переконливими для оточуючих, почуєте чимало улесливих слів і похвалу. З'явиться можливість ненав'язливо вирішити особисті та сімейні справи. Отримаєте пільгові документи і відмовитеся від складної поїздки.

ТЕЛЕЦЬ. Без особливих зусиль зумієте вирішити грошові та майнові питання. Щось отримаєте безплатно, щось із знижкою. Знайдете те, що шукали. Дізнаєтеся про справжню ціну того, що не вважали цінним. Полегшення життя прийде у вигляді компенсації, грошової і соціальної допомоги чи цінного подарунка.

БЛИЗНЯТА. Станете дуже привабливими для оточуючих, причому так, що будете здатні спричиняти просто-таки магнетичний вплив. Тому легко виконаєте не лише посередницьку функцію, а й миротворчу, примирну місію. Проте маєте відкинути непотрібні зв'язки і відмовитися від обтяжливого партнера.

РАК. Важливий підсумок тижня — здобутий душевний спокій і психологічна рівновага. Можна зробити паузу, піти у відпустку чи взяти декілька відгулів. Будете тим, кому можна поплакатися в жилетку і від кого можна зарядитися вірою, надією і любов'ю. Доля потішить приємними подіями в особистому житті.

ЛЕВ. Вас чекає найсправжніше виконання бажань. З вашого боку потрібно лише трохи безкорисливості і співчуття. Щоб досягти бажаного від коханих і дітей, будьте з ними на рівних.

ДІВА. Нині ви здатні викликати довіру, тому зумієте прихилити на свій бік потрібних людей і, що особливо важливо, керівництво. Воно виступатиме для вас у ролі благодійника і спонсора.

ТЕРЕЗИ. Найвищою нагородою від Бога стане любов. Вас добре сприймуть люди з іншого кола, легше буде «проникнути» за кордон. У любовних стосунках і в поїздці вам допоможе практично чужа людина. Щоб повноцінно використати дари цього тижня, ви мусите все робити самі.

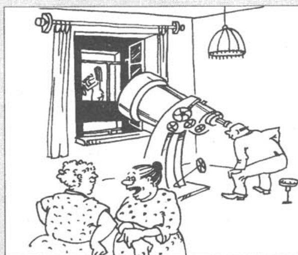
СКОРПІОН. Вас може втішити покупка чи подарунок, як то кажуть, для душі. Дещо придбаєте у безплатне користування. Маючи могутню підтримку, можете відмовитися від важкої праці. У результаті істотно зміняться ваші потреби як споживача.

СТРІЛЕЦЬ. Обираючи партнера для справи і шлюбу, довіртеся своїй інтуїції і серцю. Можливо, познайомитеся з людиною, яка відповідає вашому ідеалові. Крім того, вона — ваша доля, і вона здатна поліпшити ваше життя.

КОЗЕРІГ. Займете посаду або почнете роботу, яка буде вам до вподоби. Але доведеться відмовитися від особистого часу, від старих схем, правил, власних забобонів і шкідливих звичок. Цей тиждень — чудовий час для творчих працівників.

ВОДОЛІЙ. Будете захоплені любовною історією або якимсь творчим процесом. І лише в четвер і п'ятницю зазнаєте суб'єктивних і фізичних труднощів. Вам не завадило б розслабитися і відпочити від травневого напруження.

РИБИ. У вас будуть приємні клопоти, пов'язані з гостями і організацією сімейного свята. Можливо, будете зайняті презентацією або переїздом у нове приміщення. Будете готові до того, щоб завершити якусь справу і покінчити з нинішнім становищем.

Мал. Бориса РЕВЧУНА.

Фото з конверта

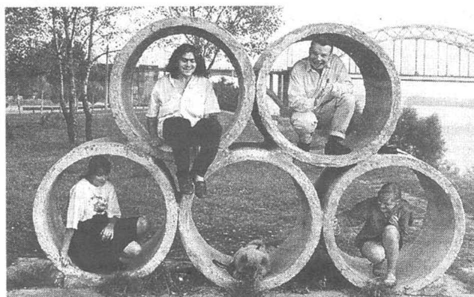

Фото Юрія ПАВЛІВА.

Київ.

Церковний календар

Святий Юрій пасе корів, а Микола — коней

✔ *22 травня* — Перенесення мощей святителя і чудотворця Николая з Мір Лікійських у Бар. У народному побуті цей день має назву Миколи Весняного або Теплого. Святий сприймається як покровитель худоби.

✔ *23 травня* — Апостола Симона Зилота, святого Симона, єпископа Владимирського і Суздальського.

✔ *24 травня* — Рівноапостолів Кирила та Мефодія, вчителів слов'янських. Преподобного Софронія, затворника Печерського.

✔ *27 травня* — Преподобного Никити, затворника Печерського, єпископа Новгородського.

✔ *28 травня* — Святого Ісайї, єпископа Ростовського. Преподобного Ісайї Печерського, монаха Києво-Печерського монастиря.

Авторитетна відповідь на непросте запитання

Саме по собі це запитання формулюється просто: як покинути пити? Відповісти на нього дехто намагається самотужки, пробуючи «зав'язати» без сторонньої допомоги. Комусь це вдається, а комусь — ні.

І саме тоді ті, хто справді має бажання покинути пити, вирішують звернутися за допомогою до фахівців і, як то кажуть, «закодуватись». А разом з цим рішенням з'являються і деякі нові супутні запитання: наскільки ефективним може бути таке лікування і наскільки безпечним?

Власне, «кодуванням» у народі називають метод, розроблений відомим лікарем Олександром Романовичем Довженком. Його офіційна назва — метод стресопсихотерапії. Сам Олександр Романович Довженко з приводу «кодування» казав: «Код — міфічне якесь слово. Алкоголік повинен у таїнство вірити. Дуже багато в природі таїнств і насамперед — таємниці нашого мозку». Ось так і пішло: «кодувати».

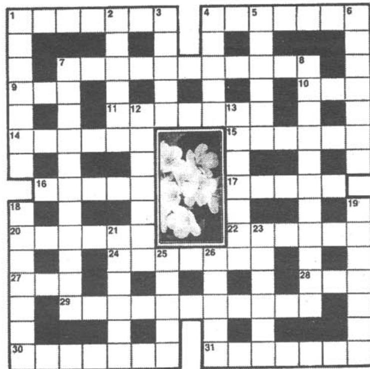
Лікар психотерапевт-нарколог Тетяна Гаглоєва, яка працює в медичному центрі сім'ї Олександра Довженка «Ваше здоров'я» і багато років застосовує на практиці згаданий метод, так усе пояснює: «У хворих на алкоголізм у корі головного мозку існує хворе вогнище збудження — це нервові клітини, які постійно функціонують і звідки саме й надходять імпульси, що провокують виникнення потягу до спиртного. В процесі лікування це хворе вогнище блокується і на його місці формується здорове, яке є головним, домінантним. Вплив здійснюється словом, у стан трансу людина не вводиться, вона все чує, бачить лікаря і допомагає йому». І допомога ця, до речі, не зайва. Головна умова успішного лікування — щире бажання самого хворого лікуватись. І над подоланням хвороби завжди працюють двоє: пацієнт та лікар. 50 відсотків успіху — заслуга лікаря, але інші 50 відсотків, за словами Т. Гаглоєвої, заслуга самого хворого.

Сергій ГУНЬКО.

Кросворд

По горизонталі: 1. Плодове дерево. 4. Укріплення свердловини. 7. Українська громадська діячка, яка створила при вищих жіночих курсах у Києві гурток, а у Львові видавала тижневик. 9. Легендарний князь антів. 10. Антилопа. 11. Поет, інвалід війни в Афганістані. 14. Хвостата мандрівниця Всесвіту. 15. Козацький гетьман. 16. Християнське ім'я княгині Ольги. 17. Відомий французький кіноактор. 29. Випукло-вгнута лінза. 22. Футболіст київського «Динамо». 24. Їстівний молюск. 27. Могутнє місто-держава, засноване, за легендою, троянцем Енеєм. 28. Відомий в минулому ілюзіоніст. 29. Система підготовки наукових кадрів. 30. Персонаж казки про сорок розбійників. 31. Пункт зупинки транспорту.

По вертикалі: 1. Сорт кави. 2. Прихильник кубізму. 3. Одиниця довжини вірша. 4. Місто на Поліссі, відоме з 946 року. 5. Український художник, майстер інкрустації соломою. 6. Навколишня обстановка. 7. Еверест. 8. Прийоми вирощування сільськогосподарських культур. 12. Мішечок з духмяною травою, котру носили на шиї як талісман. 13. Перший поширювач християнства серед германців, «єпископ готів». 18. Пісенне дерево Карпат. 19. Безпідставно піднесений настрій. 21. Масова закупівля товарів. 23. Дівчина з поширеної в Європі легенди, яка відмовилася стати дружиною гунського вождя. 25. Іспанський поет. 26. Легендарний цар, котрий створив на Криті могутню морську державу.

Відповіді до кросворда, надрукованого 15 травня

По горизонталі: 1. Сізіф. 5. Стриж. 8. Азіза. 9. «Демон». 10. Здвиж. 11. Зорка. 12. Каяла. 15. Наяда. 18. Метагалактика. 19. Атлас. 22. Траян. 25. Олеся. 26. Шериф. 27. Гетит. 28. Ірина. 29. Настя. 30. Чайка.

По вертикалі: 1. Судак. 2. Земля. 3. Фанза. 4. Нітрогліцерин. 5. Сазан. 6. Рівня. 7. Жижка. 13. Арешт. 14. Ліана. 16. Автор. 17. Дукля. 19. Аршин. 20. Лорис. 21. Софія. 23. «Антей». 24. Нутка.

Усміхніться!

Не той попутник

Зайшла бабуся до купе вагона, побачила там старого діда та й каже до провідника:

— Я прошу вас поміняти мені купе.

— Чому?

— Бо такого діда я й удома маю!

Іван МАРТИШКО.

Мостиська Львівської області.

Редактор номера Віталій СУДДЯ.
Перший заступник головного редактора Анатолій ГОРЛОВ.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 200320.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311092.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
☎ ТЕЛЕФОНИ: для довідок —441-88-23; телефакс —224-72-54; відділ реклами — 441-86-50, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com